بربوکی
ناول
نصیر احمد "احمدی"

د کتاب پېژندنه:

ددې کتاب د چاپ حق خوندي دئ.

د کتاب نوم: برېبوکۍ (ناول)

ليکوال: نصيراحمد احمدي

چاپ کال: 2009

برېبوکۍ

ليکوال

نصير احمد احمدي

برېبوکۍ

(ناول)

په يوه تنګه دره کې درې خړ پوځي موټر روان ول، په دوی پسې سپېرې دوړې پورته کېدلې ، ځای ځای به ودرېدل، بېرته به د ماشين غږ پورته شو ، پنډ او په دوړو لړلو ټايرونو به حرکت وکړ، پر لوړو ژورو به وختل او د سړک غاړو ته پر سپېرو ډبرو به خړ پوټی پرېووت...

ناڅاپه د وړو ماشينګنو ډزو ازانګې خورې کړې، موټرې ودرېدلې، دروازې خلاصې شوې ، د يوه موټر ترمخ د توغوندي ګولۍ ولګېده، دوړې پورته شوې، په غره کې د الله اکبر چيغو زور ونيو او لاندې وپرېدلو تيرو کوکو دره په سر واخيسته...

عسکرو د غټو تيږو شا ته مورچې ونيولې، له ډبرو سپين سوکې بادېدل او د درې پر سر، ډېر پورته يوه خړ ټپوس وزرونه غوړولي وو.

جګړه په شدت روانه وه، له پورته پر سړک مرمۍ اورېدې ... له لاندې مشينګنو پورته خولې نيولې وې، له ميلونو څخه يې اورونه بادېدل.

ناڅاپه د هليکوپترو دروند غږ دره ولړزوله، د غره پر ډډه پرله پسې راکټونه ولګېدل، لوېې، وړې تيږې بيلې شوې، د تيرو چرو

نرۍ شنهاری واوربدل شو ، عسکرو منډه کړه ، د موټرو دروازې پسې پورې شوې، ټایرونه تاو شول او په لنډ وخت کې خړه دره له شور ماشوره تشه شوه..

تر ډېره چوپه چوپتیا وه، وروسته یوه کارغه ناره کړه ، کاغ...کاغ.. کاغ.. بیا د وړو تیږو دښوېدو غږ پورته شو ، لس دولس تنه یو په بل پسې لیکه روان وو ، ټولو اوږدې ږیرې درلودې، پټکي یې تړلي وو او د ماشینګنو خولې یې لاندې د سړک خواته اړولې وې.

دوی په کوزېدو کې احتیاط کاوه، کله کله به یې په لویو تیږو پسې لاسونه نیول، هر یوه هڅه کوله چې د خپل بدن توازن وساتي.

وروسته دوه تنه پورته ودرېدل، نورو ځانونه لاندې سړک ته ورسول. دوی وارخطا وو ، شاوخوا یې کتل، یو ټیټ شو ، له خاورو یې توپانچه ورپورته کړه، بل یوه مشینګنه وموندله، دریم هم یوې اوسپنیزې خولۍ ته لاس کړ.

دا وخت یوه چیغه کړه !

ـ وینه ، وینه شته؟

ټولو ورته وکتل، څېرې یې نهیلې وې.

سړي لاړې تو کړې:

ـ تو ، لعنت دې وي په دې سرکوزو ، بچ شول.

د یوه بل شونډې وخوځېدې:

ـ دلته پاتې کېدل خطرناک ده، باید لاړ شو.

یودم ډزې شوې، ولاړو کسانو منډه کړه، تر تیږو پټ شول، د ماشینګنو خولې یې پورته ونیولې، لوړ ولاړ ملګري یې یوې خوا ته ډزې کولې، وروسته یې چیغه کړه !

ـ کاپر دی، ویې ولئ !

ناره شوه !

ـ چیرته؟ !

ـ لمر خاته ته، د هغې تیرې پرښې ترشا.

د ماشینګنو خولې د پرښې خواته تاوې شوې. په اوږده ولاړه تیږه لسګونو مرمۍ ولګېدې یو دم چوپه چوپتیا شوه. پورته ولاړ سړي ناره کړه !

ـ تر اوسه لا هلته دی !

له لاندې یوه چیغه پورته شوه !

ـ نو څه ته ګورې !ویې وله !مردار یې کړه !

سړي په لوړ غږ وویل:

ـ له دې ځایه نه ښکاري.

درې تنه له خاورو پورته شول، لمر خاته خوا ته یې منډه کړه، نورو په ولاړه پرې ښه ډزې وکړې. مقابل لوري کوم غبرګون ونه ښود.

یو ځل بیا چوپه چوپتیا شوه، یوه راکټ ته مرمۍ ورواچوله، بل پر اوږه لاس ورکېښود ، ورو یې وویل:

ـ ملګري مه ژوبلوه، پرښې ته نږدې دي !

داوخت د ولاړې ډبرې له یوه کونجه دوه لاسونه را ووتل، وروسته
یوه اوسپنیزه خولۍ لمر ته وبرېښېده، بیا اوږې، ټټراو ځنګنونه
ښکاره شول، د پرښې تر څنګ یو عسکر ودرېد.
هغه په بیړه خپل لاسونه پورته ونیول، یو دم چیغه شوه، نږدې
کسانو منډه کړه، یوه د کلاشینکوپ پر کنداغ وار پرې وکړ، د
عسکر له خولې وینو داره وکړه، پړمخې ولوېد، بل یې پر ملا
ګونډې کیښودې، لاسونه یې شاته ور واړول، دا وخت نورو کسانو
هم منډه ورواخیسته، دیوه په لاس کې چاړه وه، نورو د مشینګڼو پر
ماشو ګوتې ایښې وې، کله چې ډله ور ورسېده، پر پراته عسکر ور
پرېوتل، د سوکانو او لغتو وار نه کیده، یو دروند سوک د عسکر
ژامې ته سیخ شو، خولۍ یې له سره ورغړېده او پر خړو خاورو تورې
څڼې پریوتې.
یوه چیغه کړه !
ـ نجلۍ ده.

* * *

نجلۍ سترګې رنې کړې، تته رڼا وه، لږ وخوځیده، په اوږه کې یې
نرۍ درد تیر شو، بېرته پرېوته، چت ته یې وکتل، تیرې ډبرې
راوتلې وې، مغزی (ورمږ) یې کوږ کړ، په یوه نمجنه سمڅه کې
پرته وه.
د پښو دربې یې واورېد، بانه یې سره وروستل، لنډه شېبه ووته، پر
مخ یې سړې اوبه تویې شوې، سترګې یې رنې کړې، دوه تنه یې سر
ته ولاړ ول، یوه مشینګڼه ورته نیولې وه، د بل په لاس کې یو
پلاستیکي خیرن سطل ښکارېده.
یوه چیغه کړه !
ـ پورته شه !
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل.
بل وویل:
ـ زموږ په ژبه نه پوهیږي.
د ټوپکوال شونډې وخوځېدې:
ـ په زور یې ولاړه که !
سطل په لاس سړي وویل:
ـ نشم کولای، نجلۍ ده !
ټوپکوال د ټوپک په میل ووهله !
نجلۍ کېناسته.

سړي اشاره ورته وکړه چې له سمڅې ووځي.
نجلۍ ولاړه شوه، د ملا درد ځای پر ځای کېنوله، بیا یې پر پښو زور راووست، دوه درې ګامه یې واخیستل، سر یې وګرځېد، په تیږه پوري یې لاس ونیو.
سطل په لاس سړي وویل:
ــ نه شي تلای.
ټوپکوال په ملنډو ور غبرګه کړه!
ــ اوس به یې لارې ته راولم.
یو دم یې د مشینګنې ګیټ کش کړ، چیغه یې کړه!
ــ ځې که دې غلبېل کم!
نجلۍ ولړزېده، په ړنګو ګامونو له سمڅې ووته.
سترګې یې د لمر رڼا ته وبرېښېدې، شاوخوا یې وکتل، سپېره غر و، پنځه شپږ وسله وال یو ځای پر یوه هواره تیږه ناست وو، کله چې یې نجلۍ ته وکتل، سرونه یې وځړېدل، د نجلۍ ځان ته پام شو، د ګرېوان پاسنۍ درې تڼۍ یې شلېدلې وې او تور لانده ویښته یې پر ټټر پراته وو، ورو یې دګرېوان دواړه خواوې سره ور وستې، پر اوږه یې څه ولګېدل، یوه سپینه ټوټه یې پر سترګو پرېوته، اوږې ته یې لاس کړ، یو نری څادر و، شاته یې وکتل، تر څنګ یې یو په عمر پوخ سړی ولاړ و، له سپینې لونګۍ یې په نکریزو رنګ کړې سرې څنې راوتلې وې، په کیڼ لاس کې یې مشینګنه ښکارېدله.

نجلۍ په څادر کې ځان وپېچه، ولاړ سړي خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، په ډډ نارینه غږ یې وویل:
ــ څه وایاست؟ د کوم وطن درته ښکاري!
دوه تنه له تیږې را ولاړ شول، ولاړ سړي ته نږدې ودرېدل، یوه یې وویل:
ــ ما ولیده، پر مټ یې د امریکایانو ټاپه ده.
بل په خبره کې ورولوید:
ــ نه یې منم، امریکایان د بیزو ګانو غوندې سره دي، خو دا له رنګه موږ والو ته ورته ده.
د تیږې پر سر یوه ناست ځوان ناره کړه!
ــ په کاپرانو کې هر ذات پیدا کیږي، یوه ګولۍ یې وولئ او سپیو ته یې واچوئ!
یوه بل وویل:
ــ رښتیا وایي، تر څو به یې راسره ګرځوو.
د سرو څنو لرونکي سړي وویل:
ــ موږ باید خپل مشران خبر کړو، پرېکړه د هغوی په لاس ده، که یې وژله، که یې له نورو بندیانو ورونو سره تبادله کوله، ما اورېدلي چې کوپارو ته خپل کسان ډېر ارزښت لري.
د یوه شونډې وخوځېدې:
ــ هر رنګه چې وي، خو له دې ځایه یې ورکه کړئ، په مرکز کې د دې ښځې موجودیت ښه نه دی.

د نګ سړی په خبره کې ورولوېد:
ـ ابادی ته یې نه شو وروستی، خطر لري.
یوه شېبه غلی شو، وروسته یې سر پورته کړ، ورو یې وویل::
ـ یوه چاره به یې وکم!

* * *

سپي وغپل...
یوه ځوان برستن له سره لري کړه، غوږ یې ونیو، ورو یې وویل:
ـ چغه!
بېرته یې سر پټ کړ، د سپي غپېدا ډېره شوه، ځوان کېناست، سپي غپل...
یوې ښځې په خوبولي غږ وویل:
ـ څوک نا رې وهي؟
ماشوم وژړل...
ځوان سر ته ایښې شل ډزي ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، له خیمې ووت، د باندي سوړ باد چلېده...
شاوخوا یې وکتل، سپي مخامخ منډه واخیسته، ځوان د ټوپک ګیټ کش کړ، یوه چیغه کړه!
ـ خپل یو.
ځوان ور مخته شو، د سپوږمۍ په رڼا کې درې تنه ولاړ وو، سپي غپل...
ځوان په زوټه (لوړ غږ) وویل:
ـ څه غواړئ؟!
ډډ نارینه غږ یې واورید:
ـ یو امانت راسره دی.

ـ د چا ؟
ـ د پلار دې.
ځوان ورو وويل:
ـ راځئ !
دريو تنو په ده پسې حرکت وکړ، سپی ترې راګرځېده، غپل يې...
ځوان خيمې ته ننوت، ورو يې وويل:
ـ څراغ بل کړئ !
اورلګيت ولګېد ، په کېږدۍ کې تته رڼا شوه، درې وارخطا ښځې په خپلو ځايونو کې ناستې وې، دوه ځوانې وې، بله هم بوډۍ، ماشوم هماغسې ژړل...
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ ميلمانه لرو.
ښځو په خپلو ببرو ويښتو ثونۍ (ټکري) ورکش کړې.
ځوان په زوټه (زوره) وويل !
ـ راځئ !
کېږدۍ ته درې تنه ور ننوتل.
بوډۍ په ويره وويل:
ـ عسکر !
ځوان په بيړه ميلمنو ته وکتل، دوو يې ټوپکونه تړلي وو، تر دريم يې يو سپين څادر تاو و، پښې يې په لويو خړو عسکري بوټونو کې پټې وې، لاسونه يې شاته تړلي ښکارېدل.

يوه وسلوال وويل:
ـ په جګړه کې مو ونيوله.
په کېږدۍ کې ناستو ښځو په حيرانۍ ورته کتل...
بوډۍ وويل:
ښځه ده؟
هو !
ـ دلته مو ولې راوسته؟ !
ـ زوی دې راوليږله.
ځوان ميلمنو ته د کېناستو اشاره وکړه.
يوه يې وويل:
ـ نه شو ماتل کېدای، امر دی ! بايد په شپه کې ځانونه مرکز ته ورسوو.
ځوان له وسلوالو سره د باندې ووت.
سپي غپل...
ځوان وويل:
ـ دا بلا به ترڅه وخته دلته يي؟
د يوه شونډې وخوځېدې:
ـ نپوهيږو ! خو احتياط کوئ ! ثوک بايد کوم بوی يونه سي !
سړو حرکت وکړ...
سپي منډه پسې واخيسته...

ځوان بېرته کېږدۍ ته ورننوت، ښځې تر نابللې میلمنې راګرځېدلې
وې، هغې ته یې په حیرانۍ کتل، میلمنه وارخطا وه، د څراغ ژېړې
رڼا ته یې غټې سترګې ځلېدلې، پر لاندنۍ ډکه شونډه یې وچه وینه
پرته وه.

بوډۍ یو سوړ اسویلی ویست، ځوان ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ شېرګله ! دا خو خبرې نه کوي !

ځوان موسک شو، شونډې یې وخوځېدې:

ـ زموږ په ژبه نه پوهېږي، پرنګۍ ده.

ښځو په یوه خوله وویل !

ـ څه؟ !

ځوان وخندل، ټوپک یې د کېږدۍ ټاټ ته ودراوه، د باندې ووت،
لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، یوې نجلۍ په حیرانۍ وویل:

ـلالا ! د خرې پړی دې ولې راووړ؟ !

ځوان د پړي یو سر د نابللې میلمنې تر تړلو لاسونو تاو کړ، کلکې
غوټې یې ورواچولې، بل سر یې په کېږدۍ کې د ولاړ موټرسایکل
په ټایر پورې وتاړه.

ښځو په حیرانۍ ورته کتل.

ځوان په خپله بستره کې ننوت، ټوپک یې له ځان سره پټ کړ، ورو
یې وویل:

ـشپه پخه ده، سبا به سره غږېږو.

ماشوم ژړل.....

❋ ❋ ❋

د نجلۍ پر مخ یوه توده ساه ولګېده، بیا یې په ښي غومبري تود
لوندوالی احساس کړ، په بېړه یې سترګې رڼې کړې، تور وربوز یې
ولید، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته، سپي کوړنج وهل،
نجلۍ ټکان وخوړ، پړی کش شو، موټرسایکل ړنګ شو، ځوان په
منډه کېږدۍ ته ورننوت، یو اوږد ډانګ په ګوتو ورغی، سپی په
کوړنجیدا د باندې ووت.

بوډۍ غږ کړ !

ـ څه خبره ده؟

ځوان وویل:

ـ سپي وډاره کړه !

بوډۍ کېږدۍ ته ور ننوته، په لاس کې یې له شیدو ډک جام
ښکارېده، په ملنډو یې وویل:

ـ سپي دا وډاره کړه، که دې سپی وډار که ! ته ورته وګوره ! سمه
دمه بیزو ده، د سپي بلا دې سل واره ورباندې وګرځي.

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل..

شېرګل وویل:

ـ وړانګه چیرته ده، وربندار هم نه شته؟

بوډۍ سوړ اسویلی ویست:
ـ اوبه نه وې، یوه ګړۍ مخکې دواړه چینې ته ولاړې.
له دې سره له کېږدۍ ووته.
شېرګل نجلۍ ته وکتل، هغې ژړل...دی هم د باندې ووت.
نجلۍ شاوخوا سترګې واړولې، کېږدۍ لویه وه، یوه څنګ ته څو خیرنې برستنې پرتې وې، بل لورته ناولي لوښي ایښي وو او مخامخ د یوه ماشوم نرۍ پښې تر لانده اوړنې راوتلې وې.
وروسته ټوخې واخیسته، سپین لوګی یې تر سترګو تیر شو، د کېږدۍ له یوې چولې یې د باندې وکتل، لمر نوی راختلی و، بوډۍ اور ته ور پوه کول...تر څنګ یې یوه توره کټوه ایښې وه، لږ لرې څو خرو په ورو تیږو کې خولې وهلې، پښو ته یې لنډ پړي ور لوېدلي وو، لوی ګامونه یې نه شوای اخیستلای.
بیا یې دوو کوچیو ته پام شو، ګړندی تګ یې کاوه، ګڼې ګردۍ لمنې یې خوځیدلې، شیبه وروسته یې کېږدۍ ته نږدې، له یوې شاتورې خرې له اوبو ډک ژی کښته کړ.
وروسته یوه سیرلي منډه واخیسته، تر نغري یې ټوپ کړل، بوډۍ تیږه پسې وویشته.
څو ګامه هاخوا، شېرګل د یوې اوښې ورانه ته جارو نیولې وه، وچ خوشایې یې ترې لیرې کول، دی هډور ځوان و، لمر سوځولې څیره یې درلوده او په زنه پورې یې تار تار مږه ویښته نښتي وو.

ناڅاپه ټاټ پورته شو، کېږدۍ ته ژیړه رڼا ور ولوېده، اوس نو شمال لور ته پرتې ټیټې غونډۍ ښکارېدلې، په لمنو کې یې ګڼې سپاندې ولاړې وې، یوازېنې زاړه توت ته نږدې یوه رمه پنډه وه.
وړانګه کېږدۍ ته ور ننوته، نابللې میلمنې ته یې وکتل، ورمخته شوه، د موټرسایکل له ټایره یې پړی خلاص کړ.
نارینه غږ یې واورېد:
ـ په دې پرنګیانو دومره زړه سوی مه کوه !
کوچۍ ور وکتل، په خواره خوله یې وویل:
ـ وبال لري.
شېرګل وخندل:
ـ مورې هم اوبو نه یو راوړي.
بېرته یې پړی په ټایر پورې وتاړه.
وړانګې څه ونه ویل.
نابللی میلمنې په حیرانۍ ورته کتل...
بوډۍ کېږدۍ ته ورننوته، یوه توره چایجوشه یې پر زاړه لیمڅي کیښوده، د چایجوشې له څوښکې تاو پورته کېده...
شېرګل وپوښتل:
ـ انا ! ډوډۍ پخه ده؟
بوډۍ وویل:
ـ سړه ډوډۍ ډېره وه.

شېرګل پر سپیره لیمڅي پلټۍ ووهله، خور یې دسترخوان هوار کړ، له شلېدلو پاستو سره لوی او واړه هډوکي پراته وو..

ــ بوډۍ د ځوان تر څنګ کېناسته، لمسۍ او نږور یې هم پلټۍ ووهلې.

نابللې میلمنې په حیرانی ورته کتل...

د بوډۍ سپین ویښته له ټکري راوتلې وو، نږور یې هم خیرنه او ډنګره وه، خو نجلۍ په غوښه پټه ښکارېدله، په غنم رنګه زنه یې درې شنه خالونه وهل شوي وو، توري ډبلې وروځې یې لرلې او تر خړې پاسنۍ شونډې یې واړه، نري تور ویښته راتاو وو.

وروسته یې په څلورو خیرنو ګیلاسونو کې بوره واچوله، چایجوشه یې ور پورته کړه، ګیلاسونه د شیدو له خړو چایو ډک شول.

شېرګل په ډکه خوله وویل:

ــ میلمنې ته مو ننګ (ست) ونه کړ.

د بوډۍ شونډې وخوځېدې:

ــ خاورې دې وخوري.

شېرګل د پاستي یوه ټوټه ور ورغورزوله، ډوډۍ د میلمنې پښو ته نږدې ولوېده.

وړانګې وویل:

ــ وبال لري، رزق ده.

میلمنې په حیرانی ورته کتل..

شېبه وروسته کېږدۍ ته نږدې یو موټرسایکل ودرېد

سپي وغپل...

شېرګل ولاړ شو، څو ګامه لیري دوه تنه ولاړ وو، سپي ترې راګرځیده، شېرګل په سپي پسې تیږه وویشته، سپي منډه کړه، دی ورمخته شو.

ښځو ورته کتل...

شېرګل یوه شېبه له سړو سره ودرېد، بېرته کېږدۍ ته راغی، په کونج کې ایښی زوړ ګیلن یې ورپورته کړ.

بوډۍ وپوښتل:

ــ څوک دي؟

د شېرګل شونډې وخوځیدې:

ــ راځم.

د باندې ووت، څوګامه یې واخیستل، ګیلن یې د موټرسایکل پر ټانکۍ ورپورته کړ، یوه شېبه له سړو سره ودرېد، وروسته موټرسایکل حرکت وکړ، شېرګل کېږدۍ ته راغی، ګیلاس یې ورپورته کړ، ویې ویل:

ــ بې خوبه وو.

بوډۍ وپوښتل:

ــ نو څه یې کول؟

ــ نیمه شپه سړک ته تللی ول، ویل یې چې ځمکه کلکه وه، د ماین ښخولو ډېر وخت ونیو.

خور یې په خبره کې ورولوېده:

— چیرته؟
شېرګل ګوله تیره کړه، ویې ویل:
— د پاخه سړک پر غاړه، زړې ژرندې ته نږدې.
وروسته یې میلمنې ته مخ ورواړاوه ، په خوند یې وویل:
— دوه ساعته باد ستا دوطندارانو کتار تېرېږي، درز به یې واورې !
میلمنې په حیرانی ورته کتل..
— ښه شپېبه ووته، په دسترخوان کې یو اځې هډوکي پاتې شول.
بیا کېږدۍ تشه شوه.
ځوان په رمه پسې روان و ، بوډۍ نغري ته نږدې په ولاړ ځګ کې مستې اچولې، دوو نورو کوچیو ناولې جامې پر یوه شاتوره خره بار کړې وې او چینې ته یې د تګ تیاری نیوه.

غرمه وه، په کېږدۍ کې تود باد چلېده، ماشوم لغتې وهلې، پښې یې ککړې وې، بوډۍ د چکې د جوړولو په تمه په یوه ژېړه تیکه یې کڅوړه کې شړومبې اچولې.
لاس تړلې نجلۍ په کېږدۍ کې ناسته وه، سر یې درد کاوه، پښو ته نږدې یې وچه ډوډۍ پرته وه، وروسته یې یوه لوی غونډل ته پام شو، غونډل ګړندی روان و، بیا د ماشوم په بوغبند کې ورننوت.
د نجلۍ سترګې رډې راوختې، په بېړه ولاړه شوه، پړی کش شو، بېرته کېناسته، تړلې لاسونه یې ټایر ته ور وغځول، هڅه یې وکړه چې پړی خلاص کړي، پاتې راغله، پرېوته، په خیرن پړي یې غاښونه ټینګ کړل، جټکه یې ورکړه، یودم یې ویښته د شا خواته کش شول، بوډۍ چیغه کړه !
— چیرته تښتې !
پر مخ یې یو کلک شی ولګېد ، سر یې وګرځېد ، بوډۍ ته یې وکتل، په لاس کې یې توره چایجوشه نیولې وه.
نجلۍ ماشوم ته اشاره وکړه، شونډې یې سره سرېښ شوې:
— امممممممممممم....
بوډۍ ناره کړه !
— بلا بلا ، څه رمباړې وهې؟!!
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ماشوم ته کتل، هغه پښې وهلې...
بوډۍ مخ واړاوه، نجلۍ پسې وکتل، د موټرسایکل ټانکۍ ته یې تړلې سوکان ونیول، بوډۍ ګام واخیست. نجلۍ چیغه کړه !

ـ غونډل، د ماشوم بسترې ته غونډل ورننوت.
بوډۍ منډه واخیسته، ماشوم یې پورته کړ، پر سینه یې لوی غونډل روان و.
غونډل یې په لاس وواهه، ماشوم چیغه کړه، غونډل پر لیمڅي ولوېد. بوډۍ اوکلۍ پرې کېښوده.
لاس تړلې نجلۍ سترګې سره وروستې، سړه ساه یې واخیسته، ورپسې یې یو سوړ اسویلی ویست.
بوډۍ په بیړه د ماشوم کمیس لرې کړ، د هغه لوڅ ځان ته یې وکتل، په زوته یې وویل:
ـ یا پیره دستګیره ! رارسیږه !
داوخت زنګولې وشرنګېدې، ډېر کوچیانی غږ پورته شو:
ـ اررري، اررری....
بوډۍ ماشوم ورواخیست، په منډه له کېږدۍ ووته.
نجلۍ پسې وکتل، د رمې په سر کې یو ښکرور سیرلی روان و.
بوډۍ چیغه کړه !
ـ شېرګله، وه شېرګله !
ځوان ناره کړه !
ـ څه خبره ده؟ !
بوډۍ ورمخته شوه، په لوړ غږ یې وویل:
ـ د بنګل په بوغبند کې غونډل و.
ماشوم ژړل...

ځوان په بیړه ماشوم ور واخیست، ورته ځیر شو، یوې او بلې خواته یې سره واړاوه، په خندا یې وویل:
ـ انا ! زړه مه خوره، د نیش وهلو ځای نه ښکاري، روغ رمټ دی !
له دې سره یې ماشوم ښکل کړ، بوډۍ ته یې ونیو، په رمې پسې روان شو.
بوډۍ په یوه لویه ډبره کېناسته، ماشوم ژړل...
لاس تړلې نجلۍ وچې سترګې ورته نیولې وې...
ښه شېبه ووته، بوډۍ همالته ناسته وه، ځوان دیوه پسه وړۍ سکوللې...وروسته وړانګه او د هغې ورېنداره ښکاره شول، دوی په یوې خرې پسې روانې وې، د خرې پر شا له پرتو جامو څاڅکي څاڅکي اوبه څڅېدلې...
بوډۍ مخې ته ورغله، لنډه شېبه سره ودرېدل، لاس تړلې ښځې ور کتل... د بوډۍ نږور خپل زوی ور واخیست، په سینه پورې یې ونیو ،وروسته یې د هغه له مخه څو پرله پسې مچې واخیستې.
بیا درې واړه د کېږدۍ خواته روانې شوې، وړانګې له غوړې کاسې یوه توره چاړه ور واخیسته، لاس تړلې نجلۍ ته ورنږدې شوه، د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې، وړانګې پړې ته چاړه ونیوله او د هغې لاسونه یې خلاص کړل.
داوخت ځوان کېږدۍ ته ورننوت، په ښې لستوني پسې یې سپینې وړۍ نښتې وې، په غولې پراته شلیدلې پړې ته یې وکتل.
بوډۍ وویل:

ـ ها ! دا دی !
ځوان سترګې ورواړولې، په لیمڅي پورې یو تور غونډل چختاړی
و، یوائې یوه ببره پښه یې خوځېدله...
ځوان وویل:
ـ په پرنګیانو کې هم ښه خلک پیدا کیږي.
کوچیانو وخندل.
ځوان د لرګي له زاړه صندوقه یو څټک ور واخیست.
وړانګې وویل:
ـ څه یې کوې؟
د ځوان شونډې وخوځیدې:
ـ د یوه پسه ګړنجونی خراب دې.
ګام یې واخیست، خو یودم ودرید، بوډۍ ته یې وکتل، په حیرانی
یې وویل:
ـ انا ! تا څه ویل؟
بوډۍ وخندل، شونډې یې وخوځیدې:
ـ څه وخت؟
ـ تا ویل چې دې پرنګی خبره کړې، د دې خو...
د بوډۍ سترګې رډې راوختې، په خبره کې یې ورولویده:
ـ هو ربښتیا ! دې خو زموږ ژبه وویله !
ځوان نابللې میلمنې ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې !
ـ ته په پښتو وغږیدې؟ !

نجلۍ په ریږدېدلي غږ وویل:
ـ هو.
د کوچیانو خولې وازې شوې...
نجلۍ وویل:
ـ نوم مې ماریا ده. په امریکا کې پیدا شوې یم.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
ـ نو له کوپارو سره دې څه کول؟
د ماریا سر وځړېد، ورور یې وویل:
ـ زه په اصل کې افغانه یم، خو د امریکا تذکره لرم، هلته مې د
عسکرۍ درس ویلی، له یوه کاله راهیسې افغانستان ته راغلې یم.
بوډۍ په بیړه وپوښتل:
ـ بو سلمانه (مسلمانه) یې؟
ماریا د ((هو)) په ښښه سر وخوځاوه.
ـ نو بیا دې څه مخ تور دی چې له کوپارو سره ولاړه یې؟
د ماریا سر وځړید.
وړانګې وویل:
ـ هر رنګه چې وې، زما وراره یې بچ کړ، د زړه رحم لري.
ځوان وویل:
ـ خورې ! جامې یې وربدلې کړه ! دا عسکري کالي یې ښه نه دي،
خطر لري.
بیا یې ماریا ته وکتل، په خندا یې وویل:

ـ د ترښتې پکر ونه کړې، سپی ډېر خړولی (خوړونکی) دی.
ځوان ګام واخیست، بېرته ودرېد ، ښځو ته یې مخ وروااړاوه، ورو یې وویل:
ـ هغه ماین یې ویست، نپوهیږم چې له کومه وپوهېدل، ما رمه پیایله، د غونډۍ له سره مې ورته کتل، خو کتار تر زړې ژرندې یو څه لیرې ودرېد ، دوه تنه له یوه موټره کوز شول او ماین ته نیغ ودرېدل.

* * *

ځوان سلام وکړځاوه، څادر یې ټول کړ، ولاړ شو ، سترګې یې رډې راوختې.
ماریا د کېږدۍ څنګ ته ولاړه وه، ګڼ کوچیانی کمیس یې په تن و ، د کمیس په لمنې پورې یې سپینو روپیو ټال خوړ، لستوڼو ته یې ګونګروګان ورلوېدلي وواو ټټر یې له شنو مریو ډک و.
ځوان نږدې ورغی، نجلۍ ته یې په لومړي ځل په ځیر وکتل، ښه ورته ښکاره شوه، هسکه غاړه یې درلوده، ټټر یې راوتلی و او په ډکو سرو شونډو یې یوه خوږه موسکا پرته وه.
ځوان جټکه وخوړه !
ـ څنګه مې جوړه کړه، څوک به دا ووايي چې کوچۍ نه ده؟ هه !
ځوان خپلې خور ته وکتل، تر څنګ یې ولاړه وه، ویې خندل:
ـ بلا یې بلا !
وروسته کېناست، د سپي په غټې سر یې لاس تېر کړ، ماریا ته یې وکتل، په خندا یې وویل:
ـ خو دومره ازادي مه ورکوه !
د وړانګې تندی تریو شو:
ـ لالا ! وبال لري، چیرې به لاړه شي، یوې خوا ته دښته ده، بل لور ته غونډۍ.
د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـ احتیاط یې هم ویلی !
مخ یې واړاوه ، درمې خواته روان شو.
وروسته یې یو لوی پسه له ځمکې پورته کړ، پرې یې ایست او د
پسه دوړیو په سکوللو بوخت شو.
ښه شېبه ووته، بیا یو سیوری وربانديې ورغی، پورته یې وکتل،
ماریا وه، بېرته یې سر وځړېد.
نجلۍ وویل:
ـ مننه !
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ـ څه؟
ـ مانا، کورودان.
ـ د څه له پاره؟
ـ زه دې دوهم ځل ونه تړلم.
ځوان وخندل، ورو یې وویل:
ـ په دې شرط چې منونکې و اوسې !
ماریا په خبره کې ورولوېده:
ـ قول دی !
ځوان وویل:
ـ څه ! سمه ده ! باور به وکم، خو !
غلی شو، پسه یې په بل مخ واړاوه.
نجلۍ وویل:

ـ خبرې کولی شم؟
ځوان وخندل:
ـ اوس دې هم خوله نه ده ګنډلې.
نجلۍ یوه شېبه غلې وه، بیا یې یودم وویل:
ـ ورور دې چیرته دی؟
ځوان نیغ ورته وکتل، بېرته یې سر وځړېد ، پسه ناره کړه، یو موټی
سپینې وړۍ په وینو سرې شوې، ځوان ځمکې ته لاس کړ، خاوره یې
ورواخیسته، د پسه په ټپ یې واچوله.
ورو یې وویل:
ـ ماین ته یې ځمکه کېندله، پام یې نه و ، په خپل ماین والووت.
نجلۍ وویل:
ـ ما وبخښه
ځوان غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ـ هغه ته مو تیر کال ښځه راوړه، زوی یې پس مرګي پیدا شو.
نجلۍ وویل:
ـ پلار دې؟
ـ پلار مې کوماندان (قوماندان) دی، ډیر وخت په غره کې وي،
کور ته کم راځي.
سپی وغرېد ، ځوان ورته وکتل، څو ګامه لرې ولاړ و.
ورو یې وویل:
ـ چغه !

سپي لنډه لکۍ وخوځوله. ځای پرځای پریووت.
ماریا لرې وکتل، دوه تورې کېږدۍ ښکارېدلې، ویې ویل:
ـ هاغه هم کوچیان دي؟
ځوان سر پورته کړ، دښتې ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ هو ! هلته یې مېنه ده.
ـ مېنه؟
ځوان وویل:
ـ موږ ژمی ګرمسیر ته ځو، اوړی دلته اړوو، د کوچیانو مېنې مالومې دي، داسې لکه د جایې (ځایې) وو چې کور کلی مالوم وي، ځوک دا حق نه لري چې د بل یوه په مېنه کې واړوي.
ځوان غلی شو، په بیاتې پورې نښتې وړۍ یې لرې کړې، ورو یې وویل:
څړځایونه مو هم سره ویشلي دي، هر قوم خپل څړځای لري، بل ځای رمې نه شي پیولی.
ځوان غلی شو.
نجلۍ وویل:
ـ لاړم !
ځوان وړۍ سکوللې...
نجلۍ یوه شېبه ودرېده، ځوان ور ونه کتل، وروسته روانه شوه.
سپي سر پورته کړ، نجلۍ ته یې وکتل، بېرته یې د مخکنیو غزېدلو پښو په منځ کې ورېوز کېښود.

ماریا یوه جونګې ته وروګرځېده، جونګې هسکه غاړه نیولې وه، ژامه یې خوځېدله، شخوند یې واهه...
یوه شېبه له جونګې سره ودرېده، بیا یې وړانګې ته پام شو، پیاز یې وړول، ورغله، د هغې تر څنګ کېناسته. ورو یې وویل:
ـ په اشپزي کې څنګه یې؟
ـ څه؟ !
ـ دیګ کولای شي؟
وړانګې وخندل، لندې غټې سترګې یې ور واړولې، ورو یې وویل:
ـ په ښوروا کې تکړه یم.
ماریا کاسې ته وکتل، د پیازو په غوځو شویو ځایونو باندې د چاړې تورې خیرې ښکارېدلې.
داوخت یو غږ شو، دوې ټیټې هلیکوپترې راغلې، ځوان منډه کړه، ماریا یې ترمټ ونیوله، دواړه کېږدۍ ته ننوتل. دروند غږ کېږدۍ ولړزوله.
ماشوم وچونګېد !
ځوان سوړ اسویلی ویست.
د ماریا سترګې رډې راختلې وې.
بوډۍ، د هغې نږور او وړانګه کېږدۍ ته ورننوتې، دوی وارخطا وې.
ځوان ماریا ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
ـ ته به مو په بلا وخورې !
ماریا په حیرانۍ ورته کتل.

وړانګې په خواره خوله وویل:
ـ طیارې وې، تیرې شوې.
ځوان چیغه کړه !
ـ پلار مې ولې خپله کورنۍ په بلا خورې؟ بل ځای نه و ؟
یوه شېبه غلی شو ، بیا یې ورو وویل:
ـ باید احوال ورکړم، دا نجلۍ دلته نه شي پاتې کېدی !
ماریا په منډه له کېږدۍ ووته، لاړه، لرې په یوه لویه ډبره کېناسته.
دښتې ته یې وکتل، لویه دښته وه، پای یې نه مالومېده، تر یوه ځایه خړې سپاندې ولاړې وې، وروسته سپېرې شګې ښکارېدلې، ببرته یې سر وځړېد ، تر یوې وړې تیږې د ځرمښکۍ خړه لکۍ راوتلې وه، څنګ ته یې تور میږیان لیکه، روان وو.
یو دم یې پر اوږه لاس ولګېد ، ورمیږ یې کوږ کړ ، څنګ ته یې وړانګه کېناسته. تر ډېره غلې وې، وروسته ماریا په ژړغوني غږ وویل:
ـ هغوی به مې ووژني.
وړانګې د نجلۍ پر ورانه لاس کېښود ، شونډې یې وخوځېدې:
ـ غم مه کوه ! زه خو یم.
ماریا د هغې پر اوږه سر ولګاوه، یو دم یې وژړل...
وړانګې د نجلۍ په تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، ورو یې وویل:
ـ زړه دې غټ ونیسه !
ماریا ژړل...

بړبوکۍ نصیر احمد احمدي

* * *

وړانګې په حیرانی وویل:

ـ ولې دې لاس ونیو؟!

د ماریا شونډې وخوځېدې:

ـ وږې نه یم.

ـ خو تا هیڅ هم نه دي خوړلي، سهارنۍ ډوډۍ مې ماسپښین له غولي راپورته کړه.

ځوان په ډکه خوله وویل:

ـ څه یې کوې! زړه ته به یې نه کیږي.

ماریا ولاړه شوه، دوه درې ګامه لیرې کېناسته. دباندې یې وکتل، اسمان له سپینو ستورو ډک و. بېرته یې په کېږدۍ کې ناستو کسانو ته سترګې ورواړولې، تر دسترخوان ځلور تنه را تاو ول، ځوان له لندې ډوډۍ ګوله جوړوله، بوډۍ د ښي لاس ګوتې په خوند څټلې، دوو نورو کوچیو هم ډوډۍ خوړه...وروسته د غوښې د ویشلو وار ورسېد، ځوان په یوه پاستي ځلور برخې کېښودې، وړانګې په بیړه وویل:

ـ ماریا دې هېره شوه؟

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـ مړه ده!

بوډۍ وویل:

ـ ماته سپینه غوښه راکه!

ځوان د ښځو تر مخ په پرتو پاستو یوه یوه برخه کېښوده، وړانګې پاستي ته لاس کړ، ولاړه شوه، د ماریا ترڅنګ کېناسته، ورو یې وویل:

ـ غوښه دروا خله!

ماریا په مړاوي غږ ځواب ورکړ:

ـ مړه یم.

ځوان هغې ته وکتل، د مخ پر یوه خوا یې د لمپې رڼا لګېدله، بېرته یې سر وځړېد، ورو یې وویل:

ـ دومره یې مه نازوه!

ښه شېبه ووته، کاسې پورته شوې، دسترخوان ټول شو، وړانګې هډوکي او اتامونه (ماته ډوډۍ) د باندې ویستل، د غوړو په یوه سکڼل شوي زاړه ټیم کې یې واچول، ورو یې وویل:

ـ تو، تو، تو

سپې منډه ور واخیسته.

کوچۍ بېرته کېږدۍ ته ننوته، ځوان ولاړ شو، موټرسایکل یې وښوراوه، په ټانکۍ کې تیل وچړپیدل.

بوډۍ وویل:

ـ چیرته ځې؟

ځواب یې ورکړ:

ـ مرکز ته.

غلی شو، ماریا ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ پلار ته وایم چې دا بلا له دې ځایه ورکه کړي!
وړانګه په خبره کې ورولوېده:
ـ نه! دا ځای ورته ښه ده، په کومه بلا یې ونه خورې!
ځوان ورو وویل:
ـ په مور یې څه! که یې وژني که یې بل ځای بیایي، خو دلته نه شي پاتې کېدای.
د وړانګې سر وځړېد:
ـ وبال لري!
د بوډۍ ګونځې شونډې وخوځېدې:
ـ شېرګله زویه! خور دې بده خبره نه کوي، تور سرې ده.
وړانګې په بیړه د خبرو وار ورنه ونیو، په خواست یې وویل:
ـ خدایکه یې د طیارو پلار رانه وپیژني! ته ورته وګوره! سمه دمه کوچۍ ده.
ځوان یوه شېبه ودرېد، موټرسایکل یې پرېښود، له کېږدۍ ووت.
وړانګې ماریا ته وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ولاړې وې...
ورو یې وویل:
ـ له وروره مې خوا مه بدوه! په زړه کې څه نه لري، بس! لږ کاوړي (غوسه ناک) دی.
یوه شېبه غلې وه، بیا یې د نجلۍ لاس ونیو، ویې ویل:
ـ راځه چې دباندې ووځو! ښه باد لګیږي، پام به مو غلط شي.

ماریا ولاړه شوه، دواړه له کېږدۍ ووتې، څو ګامه لیرې په یوه لویه ډبره کېناستې، نرم باد چلېده،چوپه چوپتیا وه، یواځې کله کله به په غاښونو د هډوکو د ماتېدو کړسا پورته شوه او ډېر لرې به یوه شغال ناره کړه.
دواړه تر ډېره غلې وې، بیا ماریا سوړ اسویلی ویست، په مړاوي غږ یې وویل:
ـ مور مې ډیره یادیږي!
وړانګې په غاړه کې لاس ورواچاوه، یوه شېبه غلې وه، بیا یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:
ـ ته بختوره یې، مور لرې، خو زه...
غلې شوه، ماریا ور وکتل، پر تندي یې د ستورو تته رڼا پرته وه، وړانګې خبره پسې وغزوله:
ـ ...خو زه مور نه لرم، هغه دوه کاله مخکې غونډل وچېچله، انا مې رنګارنګ بوټي ورته وټکول، ښه نه شوه، دوهم سهار ته مړه پرته وه.
وړانګه غلې شوه، یو دم یې په غږ کې بدلون راغی، په خندا یې وویل:
ـ اوس دا دغم خبرې پرېږده! زړه مه خوره، خدای مهربانه دی.
په لنډه فاصله کې کوکه شوه، ماریا جټکه وخوړه، سپې وغپل، منډه یې واخیسته، تر یوه ځایه لکه سیوری داسې ښکارېده، وروسته په تیاره کې ورک شو.
ماریا وویل:

ـ دا غږ د څه و؟
وړانګې وخندل:
ـ د شغال، دلته شغالان ډېر دي، د ورځې په غونډيو کې د ډبرو سيورو ته پراته وي، ماښام تياره، هوارې ته راځي، تر سپيده چاوده بوی کاږي. تېر ځوړموني (پسرلي) يوه شغال...
ماريا په خبره کې ورولوېده، ويې ويل:
ـ ورور دې څنګه سړی دی؟
وړانګه يوه شېبه غلې وه، وروسته يې وخندل:
ـ ډېره ورنه ډارېږې؟
ځواب يې وانه ورېد.
وړانګې وويل:
ـ زړه مه خوره ! بد سړی نه دی، څو کاله له کوره ورک و، په مدرسه کې يې سبق وايه، بيا په کور کېناست، په چا کار نه لري، خپله رمه پيايي، تير کال يې يوه وخت ټوپک ګرځاوه، څو ځله سړک ته لاړ، يو وار پر مټ ولګېد، نه منع کېده، خو کله چې مې مشر ورور پر ماين وخوت، پلار مې ټوپک ورنه يوور، ويل يې چې په کور کې يوا ځې تور سرې دي، ده هم څه ونه ويل او د پلار خبره يې ومنله.
وړانګه غلې شوه، يو دم يې وپوښتل:
ـ خوب درځي؟
د ماريا شونډې وخوځېدې:
ـ هاغه ستوری وينې؟

ـ کوم؟
ـ لمر لوېدو ته ! تر نورو يو څه غټ دی.
وړانګې وخندل:
ـ هو ! موږ يې د ماښام ستوری بولو.
ماريا وويل:
ـ تر اوسه مې دومره روڼ ستوری نه و ليدلی، ښکلی دی، دلته ستوري څومره راټه دي !
وړانګه په خبره کې ورولوېده:
ـ موږ کله کله د شپې له خوا مزل کوو، غرونه، دښتې او دريابونه مخې ته راځي، خو لاره نه غلطوو، لالا مې د ستورو په حساب ښه پوهېږي، لار د ستورو له مخې مالوموي. ځو؟
دواړه ولاړې شوې، کېږدۍ ته ور ننوتې، ځوان د راډيو ستن تاووله... بوډۍ ته له چايو ډک ګيلاس ايښی و، نږور يې د ماشوم ککرۍ پښې پاکولې...
نجونې يوې خواته کېناستې، چا ورونه کتل، ماريا ګيلاس ته لاس وروغزاوه، تر نيمايي يې له تورو چايو ډک کړ، ولاړه شوه، ګيلاس يې د باندې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناسته، چايجوشه يې ورپورته کړه.
ځوان راډيو يوې خواته کېښوده، ولاړ شو، توشکه، بړستنه او بالښت يې ورواخيستل، بوډۍ وويل:
ـ څه کوې؟

د ځوان شونډې وخوځيدې:

ــ خوب راغی.

بوډۍ په حيرانۍ وويل:

ــ کېږدۍ خو لويه ده، يوه ښنګ ته پريوزه !

ځوان ماريا ته وکتل، بېرته يې مخ واړاوه، پرته له دې چې څه ووايي، د باندې ووت.

ښځې تر يو څه وخته ناستې وې، وروسته وړانګه ولاړه شوه، توشکې يې هوارې کړې، ماريا ته يې وکتل، ورو يې وويل:

ــ راځه !

ماريا له ټکري سره پرېوته، بړستن يې پر سر ورکش کړه، د وړيو سوړ بوی يې په سږمو ننوت، بېرته يې مخ لوڅ کړ، پورته کېږدۍ ته يې وکتل، د يوه زاړه غلبيل تر څنګ د غوښو څو بڅري راځړېدل.

وروسته وړانګې لمپې ته ور پوه کړل، تپه تياره شوه.

چرچرک نارې وهلې....

❋ ❋ ❋

اسمان برګ و، دوه نجونې په يوه پراخه دره کې رواني وې، تر مخ يې يوې خړې خرې په ډبرو کې چټک ګامونه اخيستل، د خرې پر شا د اوبو تش ژی پروت و. دوی ښه شېبه مزل وکړ، بيا د يوې چينې پر

غاړه ودرېدې، اوبه له يوې تيږې راوتلې...د نري لښتي دواړو غاړو ته شنه واښه ولاړ وو.

وړانګې د خرې له شا ژی کښته کړ، ماريا ته يې مخ ور واړاوه، هغه څو ګامه ليرې ولاړه وه، ورو ورو غږېدله...

وړانګې په خندا وويل:

ــ ولې له ځان سره ګډه يې؟ !

د ماريا شونډې ورپېدې:

ــ څه؟ !

ــ ما وليدې، خپل ګريوان ته دې خوله نېولې وه،تا خبرې کولې.

ماريا يوه شېبه غلې وه، بيا يې يو دم وخندل:

ــ ما دعا ويله.

وړانګه له خندا شنه شوه:

ــ خدای که دې په يوه خبره پوه شوې يم !

ــ انګريزي وه.

وړانګې هماغسې په خندا وويل:

ــ په انګريزي دعا ويل کيږي !

ماريا غلې وه.

ــ وړانګې وويل:

ــ مورې په اوبو پسې څومره لرې راځو ! هه !

ماریا سره ساه واخیسته، د لښتي پر ژۍ کېناسته، تر رڼواوبو لاندې زیږه شګه پرته وه، د شګې پر سر د ګوتې په اندازه کوچنیو خړو ماهیانو لکۍ وهلې...
وروسته یې اوبو ته لاس ور وغزاوه، سړې وې، یوه لپه یې مخ ته ور واچوله، له سپینې لنډې زنې یې راڼه څاڅکې و څڅېدل...
اوږدې ګوتې یې په تورو ویښتو کې تیرې کړې، بله لپه یې مخ ته ور واچوله، نرۍ وروځې یې لندې وې.
بیا یې وړانګې ته وکتل، ژې ته یې په لپه اوبه ور اچولې...
ماریا وویل:
ـ وبربړم !
وړانګې وخندل:
ـ ولې؟
ـ که دې ورور خبر شو، نو بیا ؟
ـ نه خبرېږي !
ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـ اوس به یې رمه راوستې وي، ناوخته شو !
د وړانګې شونډې وخوځېدې:
ـ دا دی ! ژی ډکېدو ته نږدې دی !
ماریا مخامخ وکتل، غونډۍ ټیټې وې، ځای ځای سپاندې او هسک اغزي باد ښورول...لرې پر یوه غټه ډبره دوه سارایي کوترې ناستې وې. په ټوله دره کې چوپه چوپتیا وه، یواځې یوې کوترې غومبرې وهلې، ځای پرځای راګرځېده...
ماریا کیڼ لور ته وکتل، دا غونډۍ هم تر ډبره هغې بلې ته ورته وه، یواځې کوترې نه وې.
ښي لور ته یې مخ واړاوه، رنګ یې والوت، په بیړه یې وویل:
ـ وړانګې !
وړانګې وخندل، پرته له دې چې سر پورته کړي، شونډې یې وخوځېدې:
ـ دا دی، ډک شو !
ماریا چیغه کړه !
ـ ورور دې !
وړانګې په بیړه سر پورته کړ، شېرګل منډې ور وهلې...ولاړه شوه، د ماریا مخې ته ودرېده، په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـ زړه دې غټ ونیسه ! تا ته څه نه وایي !
لنډه شېبه ووته، شېرګل ور ورسېد ، ساه یې لنډه لنډه کېده، سترګې یې رډې راختلې وې، لاس یې پورته کړ، چیغه یې تر خولې راووته !
ـ تا ته چا ویل چې دا پلیته دلته راوله !
کوترې والوتې.
یو کړس شو ، وړانګه کیڼ لورته ړنګه شوه ، شېرګل دوهم ځل لاس پورته کړ، ماریا پر نجلۍ ورپریوته، چیغه یې کړه !
ـ مه !

شېرګل لاس ونیو، په زوره یې وویل:
ـ هاخوا شه! که نه نو!
ماریا په بېړه ولاړه شوه، یوګام یې واخیست، د سړي تر مخ ودرېده،
چیغه یې کړه!:
ـ که نه نو څه؟ ها! په ښځو لاس پورته کوې! بې غیرته!
یوه شېبه دواړو یوبل ته وکتل، د ځوان سترګې سرې وې، د نجلۍ
په سترګو کې اوښکې رغړېدلې..
شېرګل په زوره وویل!
ـ خوله دې وتړه!
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ ته هم ځانته نارینه وایې!
وروسته یې وړانګه تر مټ ونیوله، د هغې لاندنی شونډه ویني وه،
په سترګو کې یې وېره ښکارېدله..
ماریا سړي ته وکتل، ورو یې وویل:
ـ شونډې ته یې وګوره! ډېر زورور یې، داسې نه ده؟!
د شېرګل سر وځړېد.
ماریا چیغه کړه!
ـ تا ولیدل! زه نه یم تښتېدلې!
شېرګل غلی و.
ماریا د وړانګې لاس ونیو، ورو یې وویل:
ـ راځه!

وړانګې په اوبو کې پراته ژي ته وکتل، ماریا تر لاس کش کړه، دواړه روانې شوې.
خره د غونډۍ نیمایي ته رسېدلي وه، په سپاندو او اغزیو کې یې خوله وهله..کوچی ځړېدلی سر ولاړ و.

* * *

بوډۍ د کېږدۍ سيوري ته ناسته وه، وړۍ يې ريسلې، وروسته يې سر پورته کړ، نجوني ولاړې وې.

بوډۍ په بيړه وويل:

ـ شېرګل ته خشکه (غوسه) ورغلې وه، مخې ته مه ورځئ !

وړانګې د خپلې انا غېږې ته ځان ور واچاوه، يودم يې وژړل...بوډۍ ورته وکتل، د لاندنۍ شونډې پر سر يې ډومبک وينه پرته وه.

ورو يې وويل:

ـ ځار ! بلا دې راباندې وګرځه !

د وړانګې ژړا زور ونيو...

ماريا يوه شېبه ولاړه وه، بيا کېږدۍ ته ور ننوته.

کوچۍ خپل زوی کراراوه، ماريا يې ترڅنګ کېناسته، ماشوم ته يې وکتل، تک ژېړ و، نرۍ پښې يې درلودې، د ملا هډوکي يې راوتلي ښکاريدل.

ماريا وويل:

ـ څه شی ورکوې؟

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـ د وزې شيدې.

ـ ولې خپلې؟

ـ کمې دي، مړولی يې نه شم.

ماريا يوه شېبه غلې وه، بيا يې وپوښتل:

ـ د څلورو مياشتو دی؟

کوچۍ وويل:

ـ دا يې اومه مياشت ده.

ـ په کور کې وريجې لری؟

کوچۍ ورته وکتل، ورو يې وويل:

ـ خدايزده ! موږ وريجې ډيرې نه پخوو.

ماريا وويل:

ـ که ماشوم له څلورو مياشتو وروسته شوله، په شيدو کې لنده ډوډۍ او داسې نور پاسته خواړه وخوري، ګټه ورته لري.

کوچۍ هماغسې په حيرانۍ ورته کتل.

ماريا پر اوږه لاس ورکېښود ، ورو يې وويل:

ـ يوځل يې وازمايه !

ولاړه شوه، د باندې يې وکتل، بوډۍ د پخوا غوندې څرخې تاواوه... وړانګه ليرې د مېږو او پسونو په مينځ کې د توت سيوري ته ناسته وه.

ماريا ورغله، وړانګې ته يې وکتل، اوږده بانه يې سره سريښ وو ، تر څنګ يې کېناسته، تر ډېره دواړه غلې وې، وروسته د وړانګې ژړغونې غږ چوپتيا ماته کړه، ورو يې وويل:

ـ ورور مې کاوړي سړی ده، خو تر اوسه يې په ما لاس نه و پورته کړی، دا يې رومبی څپيړه وه.

د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ زما له لاسه !
وړانګې وویل:
ـ ته نه یې ملامته !
ماریا مېږو او پسونو ته سترګې وروا ړولې، ټول پراته وو، ځمکه له وچو او لندو پچو ډکه وه، ځای ځای له ونې رالوېدلي توتان ښکارېدل، د څو لویو شنو مچانو بنګې خوت...
وروسته یې مخامخ وکتل، ورو یې وویل:
ـ راغی !
وړانګې سر پورته کړ، شېرګل په خرې پسې روان و، شپېه وروسته د کېږدۍ تر څنګ ودرېد، بوډۍ ور پورته شوه، لاسونه یې خوځېدل، خو غږ یې نه راته.
یوه شپېه سره ودرېدل، بیا شېرګل کېږدۍ ته ننوت، بېرته راووت، نېغ د توت خواته ور روان شو.
شپېه وروسته د خپلې خور تر څنګ کېناست، سر یې وځړېد، له خاورو یې یو خلکی ورپورته کړ، پر ځمکه یې څو کرښې وېستې، ورو یې وویل:
ـ له ما خپه یې؟
وړانګه غلې وه.

شېرګل سر پورته کړ، وړانګې ته یې وکتل، د هغې غټې سترګې لندې وې. ورو یې د نجلۍ سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، نجلۍ ژړل...
شېرګل وویل:
ـ بیا به داسې نه کیږي.
د نجلی ژړا زور ونیو.
شېرګل وویل:
ـ زړه مې مه راخوره !
نجلۍ هماغسې ژړل، ښه شپېه یې اوښکې تویې کړې، وروسته ورو ورو کراره شوه.
ماریا دواړو ته کتل.
شېرګل وویل:
ـ ورشه ! مخ ته دې یو دوه لپې اوبه ورواچوه !
وړانګه ولاړه شوه. شېرګل پسې کتل... نجلۍ کېږدۍ ته نږدې ایښې ګړې ته ور وګرځېده.
شېرګل په ځړېدلي سر وویل:
ـ تا ته ام پړ یم.
ماریا غلې وه.
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ ته خو پوهېږې ! ستا وطنداران ډېر کلک زړونه لري، په چا صرفه نه کوي.

ماریا غلې وه.
شېرګل وویل:
ـ زه مې په خورو وږېدم.
ماریا په خبره کې ور ولوېده:
ـ ما خو نه وژله !
د شېرګل سر وځړېد ، ورو یې وویل:
ـ تېرکال د توتانو په وخت کې یوه طیاره راغله، هغه وخت چینې ته نږدې یوه کېږدۍ ولاړه وه، نه پوښتنه، نه بازخواست، لوی بم یې پرې واچاوه، د پسونو او انسانانو غوښې مو نه شوی سره بېلولی.
ځوان غلی شو ، نجلۍ ورته وکتل، څېره یې نیولې وه.
ځوان وویل:
ـ دا اندېښنه به ترهغو راسره وي، تر څو چې ته دلته یې !
ماریا وویل:
ـ ژمنه کوم، کورنۍ به دې له خطره لرې وي.
شېرګل ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ له کومه داسې ډاډه یې؟
نجلۍ وارخطا شوه، یوه شېبه غلې وه، یودم یې وخندل:
ـ نه پوهېږم ! زړه مې همداسې راته وایي.
ځوان وخندل.
ماریا وویل:
ـ ته دومره بد هم نه یې، په خندا کې ښکلی ښکارې.

د دواړو سترګې سره وجنګېدې، د شېرګل سر وځړېد.
ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:
ـ په ما باور وکه ! نه تښتم.
شېرګل پر خاورو لیکې ایستلې...شېبه وروسته یې سر پورته کړ، ماریا روانه وه، ده تر هغو پسې کتل چې نجلۍ کېږدۍ ته ننوته.

* * *

د سهار خړه وه، وړانګې ورو وويل:

ـ انا !

بوډۍ کوم حرکت ونه کړ.

د وړانګې شونډې وخوځېدې:

ـ پورته شه ! ناوخته ده.

بوډۍ په بړستن کې پټه وه.

وړانګې ورو بړستن لرې کړه، د بوډۍ له خولې سپین ځګونه روان وو...وړانګې چيغه کړه !

ـ انا !

ماریا جټکه وخوړه، سترګې یې رڼې کړې، کېناسته، بوډۍ ته یې وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې.

شېرګل او د هغه ورېندار په بیړه کېږدۍ ته ور ننوتل، ټول تر بوډۍ راتاو شول، وړانګې ژړل، نور وارخطا وو.

ماریا ور مخته شوه، د بوډۍ پر ګونځې ګونځې غاړه یې ګوتې کېښودې، ورو یې وويل:

ـ ژوندۍ ده.

یوه شېبه غلې وه، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـ لږ ځای راکړئ !

کوچیان یوې خوا ته شول.

ماریا وويل:

ـ تر دې مخکې یې څه تکلیف درلود ؟

وړانګې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ !

ـ جکه جوړه وه !

شېرګل وويل:

ـ یوځل یې پر زړه درد راغلی و ، بس !

ماریا د بوډۍ د ښي لاس زېږې ګوتې و موښلې، ورو یې وويل:

ـ ما ته د زړه حمله ښکاري.

کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...

ماریا وويل:

ـ د پښو تلې یې ور ومښئ !

کوچۍ د بوډۍ پښو ته ور وښویدې.

ماریا څو ځله د بوډۍ پر سینې زور وکړ، کوچیانو په حیرانۍ ورته کتل...

بوډۍ وټوخل.

ماریا وويل:

ـ د پښو مښلو ته دوام ورکړئ !

بوډۍ ورو سترګې وغړولې، وړانګې په ژړا کې وخندل.

ماریا هغې ته وکتل، ورو یې وويل:

ـ لږ د بورې شربت ورته جوړ کړه !

وړانګه ولاړه شوه، شېبه وروسته یې د بوډۍ په خوله کې خوږې اوبه وڅڅولې، ورو یې وویل:

ـ انا! څنګه یې؟

بوډۍ په حیرانۍ ورته کتل، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ـ څه خبره ده؟

شېرګل وخندل:

ـ هیڅ! طبیعت دې یو څه خټه و.

بوډۍ په ګیلاس کې پاتې شربت پر سر واړول، شېبه وروسته کېناسته ورو یې وویل:

ـ سر مې درد کوي!

وړانګه په خبره کې ورولوېده:

ـ ښه کیږي.

ماریا له کېږدۍ ووته، لمرخاته خوا ته اسمان ژېړ و، نری باد چلېده...

نجلۍ پر یوه تیږه کېناسته، تیږه سړه وه، سپی ورغی، لکۍ یې ووهله، پښو ته یې پرېوت.

ماریا د هغه پر غټ سر لاس تېر کړ، د سپي لکۍ له ځمکې نرۍ دوړه پورته کړه...

ښه شېبه ووته، لمر راوخوت، د غونډیو یوه خوا ژېړبخونه ښکاریدله، بل لوري یې سیوری و.

بیا یې د شېرګل غږ واورېد:

ـ ته خو سمه دمه ډاکټره یې!

ماریا وخندل.

شېرګل مخامخ په شګو کې ورته کېناست، نجلۍ ته یې وکتل، د لمر وړانګې یې پر سپین مخ لګېدلې، ښکلې ورته ښکاره شوه.

نجلۍ ناڅاپه وویل:

ـ حاجي خداینور پېژنې؟

شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

ـ څنګه دې دا پوښتنه وکړه؟

ماریا وخندل:

ـهسې، د هغه د زړورتیا کیسې مې اورېدلې وې، تیرکال یې په رڼا ورځ یو امریکایي ټانک وویشت.

شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې په خوند وویل:

ـ حاجي خداینور لوی زړه لري، ما دوه درې ځلې لیدلی دی، د راکټ په ویشتلو کې یې نوم وړی.

ـ اوس چیرته دی؟

شېرګل وخندل:

ـ خدای خبر.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:

ـ پوهېږې چې د امریکا حکومت د هغه پر سر پنځه میلیونه ډالره انعام ټاکلی! مړ یا ژوندی.

شېرګل وخندل:

ـ هو! خو د هغه نیول دومره اسانه خبره نه ده.

ـ ته له کومه پوهېږې؟

ـ حاجي خداینور هوښیار سړی دی، نن دلته سبا بل ځای، ځای بدلوي، تېره میاشت مرکز ته راغلی و، بیا چا نه دی لیدلی.

ځوان غلی شو، ماریا غونډیو ته کتل، شېرګل هغې ته وچې سترګې نېولې وې...وروسته یې یو غږ واورېد:

ـ چای نه سوروئ؟!

دواړو د کېږدۍ خواته وکتل، وړانګه وه، ولاړ شول، کېږدۍ ته ورننوتل، پر غوړ دسترخوان د شیدو له چایه ډکې پیالې پرتې وې، ځای ځای وچه ډوډۍ ایښې وه، ماریا د بوډۍ ترخنګ کېناسته، د هغې پر اوږه یې لاس کېښود، ورو یې وویل:

ـ اوس څنګه یې؟

د بوډۍ شونډې وخوځېدې:

ـ ښه یم.

وړانګې په خندا وویل:

ـ ډاکتره خو به نه یې؟

ماریا وخندل:

ـ نه، خو په ځینو لومړنیو مرستو پوهیږم.

بوډۍ په خبره کې ورولویده:

ـ څه؟!

ـ مانا دا چې له سوځېدلي، بېسده او په اوبو کې له ډوب شوي انسان سره کومک کولی شم.

شېرګل ولاړ شو.

وړانګې دسترخوان ته وکتل، د ورور پیاله یې تر نیمایي ډکه وه، له پاستي هم کومه ګوله نه وه پورته شوې، ورو یې وویل:

ـ څه کوې؟

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ رمه سارا ته بیایم.

وړانګې وویل:

ـ یو وار خو دې چای سور که!

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ زړه ته مې نه کیږي.

له دې سره له کېږدۍ ووت.

بوډۍ وویل:

ـ نورکله خو په دریو پاستو نه مړېده، نن څنګه داسې ژر ولاړ سو؟!

د وړانګې شونډې وخوځیدې:

ـ خدایزده!

لنډه شېبه وروسته شېرګل بېرته کېږدۍ ته ور ننوت، ښځو په حیرانۍ ورته وکتل، کوچۍ وارخطا و، نېغ زړو بړستنو ته ورغی، شل ډزی ټوپک یې ور واخیست، وړانګې په بیړه وویل:

ـ څه خبره ده؟

شېرګل په لړزانده غږ وویل:

ـ عسکر دي!

د ټولو رنګونه والوتل، وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده. په
وارخطايۍ يې وويل:
ــ د خدای له پاره، موږ ته وګوره؟
شېرګل چيغه کړه !
ــ مخه مې پرېږده.
بوډۍ په بيړه وويل:
ــ خور دې ښه وايي.
شېرګل په خشکه وويل !
دوی به مو تر تېغ تېر کړي.
ماريا د کېږدۍ له چولې دښتې ته وکتل، په دريو رينجرو موټرو
پسې سپيرې دوړې پورته کېدلې...
وړانګې چيغه کړه !
ــ تر اوسه خو لا نه ده مالومه چې دوی چېرته ځي؟
شېرګل ماريا ته وکتل ، ورو يې وويل:
ــ دوی په دې نجلۍ پسې راغلي، له هغه پرته هم نه بچ کېږو ، ښه دا
ده چې په دوی هم ميندې بورې کم.
د ماريا شونډې وخوځېدې:
ــ ته هوښيار سړی يې، کورنۍ دې مه ژوبلوه !
شېرګل وويل:
ــ خو...
ماريا په خبره کې ورولوېده:

ــ په ما پسې نه دي راغلي.
سپي وغپل...
شېرګل د توپک ګېټ کش کړ.
ماريا وويل:
ــ په ما باور وکه، زه ستا د کورنۍ بربادي نه غواړم.
موټر دوه درې شله ګامه لرې ودريدل، سپی ترې راګرځيده...
ماريا د شېرګل له لاسه ټوپک ونيو ، بېرته يې تر بسترو لاندې کړ.
يو غږ واوريدل شو !
ــ را ووځه !
وړانګې ژړل، ورېندار يې هم سونګيدله، بوډۍ وارخطا وه.
شېرګل ماريا ته وکتل، په مړاوي غږ يې وويل:
ــ تا غواړي.
ماريا په خپل تندي ټکری ورکش کړ، له کېږدۍ ووته، شل پنځه
ويشت وسله وال ولاړ وو، ځينو يې عسکري دريشۍ اغوستې وې،
نور يې په شخصي جامو کې ول، برګ رومالونه يې تر سرونو تاو
وو، په دوړو لړلي ښکارېدل.
ماريا په لوړ غږ وويل:
ــ څه غواړئ؟ !
يوه ناره کړه !
ــ سړی راوباسه !
ــ له هغه سره مو څه کار دی؟

ـ ولې يې زموږ په ليدو منډه واخيسته؟ !
ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې ورو وويل:
ـ شېرګله، راووځه !
ـ کوچی له کېږدۍ ور ووت:
دوه وسله وال د دوی خواته ور روان شول، ماريا کېږدۍ ته ننوته.
شېبه وروسته عسکر د شېرګل تر څنګ ودريدل، يوه يې کېږدۍ ته سر ور دننه کړ، شاوخوا يې وکتل، يواځې ښځې وې، بېرته يې شېرګل ته مخ ور واړاوه، ورو يې وويل:
ـ ته دلته اوسې؟
شېرګل په وارخطايي ځواب ورکړ:
ـ هو !
ـ ولې دې زموږ په ليدو منډه واخيسته؟
د کوچي ژبه بنده شوه:
ـ ما، ما
هماغه عسکر په غوسه وويل:
ـ بيا داسې بې عقلي ونه کړې ! پوه شوې !
شېرګل غلی و.
عسکر روان شول، شېبه وروسته موټرو حرکت وکړ، سپې تر يوه ځايه منډه پسې واخيسته، کله چې دوړې کيناستې، ځای پرځای ولاړ و، په موټرو پسې يې غپل...
شېرګل کېږدۍ ته ور ننوت، کوچيانو خدای ته شکرونه ايستل...

شېرګل ماريا ته وکتل، ورو يې وويل:
ـ تا کولای شوای چې له هغوی سره لاړه شې.
ماريا غلې وه، کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...
وړانګې وويل:
ـ لا لا رښتيا وايي ! ولې دلته پاتې شوې؟ !
ماريا يوه شېبه غلې وه، وروسته يې وويل:
ـ ما نه غوښتل چې تاسو ته کوم تاوان در ورسوم، که ما ځان ور پيژندلای وای، نو...
بوډۍ ورمخته شوه، ماريا يې پرتندي ښکل کړه، وړانګې ژړل...
ماريا د باندې ووته، پر يوه لويه ډبره کېناسته، دښتې ته يې وکتل، موټر ډېر ليرې لمر خاته خواته روان وو، سترګې يې له اوښکو ډکې شوې، له ځانه يې ورتې (کرکه) وشو، شنه اسمان ته يې وکتل، ورو يې وويل:
ـ خدايه ! ما وبخښه !

❁ ❁ ❁

شېرګل د یوې ګڼې بیدې سیوري ته ناست و ، پر ځمکه یې لیکې ایستلې، تر مخ یې د غنمو شنه وږي باد یولاس ښورول..رمه څو ګامه لیرې څرېدله.

وروسته یې د یوه سیرلي نرى غږ واورېد ، سر یې پورته کړ، د سیرلي لکۍ له شنو غنمورا وتلې وه، شېرګل ولاړ شو ، په سیرلي پسې یې څو تیږې وویشتې، سیرلي د رمې خواته منډه کړه.

یو غږ یې واورېد:

ــ یاره کوچیه مرداره مو کړه !

شېرګل کیڼ لورته وکتل، یو ځوان ور روان و ، سپینه خولۍ یې پر سر وه، په لاس کې یې بیلچه ښکارېدله.

شېرګل په ډډ کوچیاني غږ وویل:

ــ ولې؟ څه مو کړي چې داسې په کاوړ کې یې !

ځوان د شېرګل تر څنګ ودرېد ، ورو یې وویل:

ــ اجب خلک یاست ! د جایي وو(ځایي خلکو) سلامت فصلونه مو وخوړل، بیا وایې...

شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ــ چا ؟

ــ تېره شپه کوچیانو زما د تره رشقې ته رمه ور پریښې وه، سهار ته ډکی نه و پاتې.

شېرګل په بیړه وویل:

ــ زار دې شي، ما خو خدایکه تر اوسه مرداره پرې خوړلې وي.

ځوان یودم وخندل:

ــ تاته نه وایم، ته ښه سړى یې، زما دربانديې پام و ، سیرلی دې له غنمو وشاړه.

شېرګل روان شو ، ځوان هم په هغه پسې ګامونه واخیستل، دواړه د ونې سیوري ته کېناستل. یوه شېبه غلي وو، وروسته شېرګل مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

ــ دا غنم ستاسې دي؟

ځوان ختیځ لورته لاس ونیو ، شونډې یې وخوځېدې:

ــ هاغه هسکه تیږه وینې !

ــ کومه؟

ــ هاغه چې ټپوس پرې ناست دی.

ــ هو !

ــ تر هغه ځایه موږ کرلي، ورهاخوا د هغې ټیټې غونډۍ تر لمنې پورې مو بیا د ترونو فصلونه دي. هماغه تیږه ټک (پوله) ده.

شېرګل څه ونه ویل، ځوان یوه شېبه غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ــ اې کوچیه ! خپه راته ښکارې.

شېرګل غلی و.

ځوان وویل:

ـ پوروړی یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ نه !
ناروغه یې؟
ـ نه !
کوم تاوان دې کړی؟
ـ نه !
مالونه دې ناجوړه دي؟
ـ نه
د ځوان تندی تریو شو:
ـ نو بیا څه ټکه درباندې پرېوتې ده چې داسې خپه یې؟ !
شېرګل غلی و.
ځوان یو دم وخندل:
ـ مین یې؟
شېرګل هغه ته وکتل، بېرته یې سر ځوړند شو.
ځوان وویل:
ـ خوب دې څنګه ده؟
ـ دا دوه شپې مې سترګې نه دي سره وروستي.
ـ اشتها؟
ـ څه؟
ـ ډوډۍ ډېره خورې که کمه؟

ـ خدایکه مې له پرونه راهیسې ګوله هم راپورته کړې وي.
ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
ـ د خلکو خبرې بدې درباندې لګېږي؟
ـ هو !
له څه وخته راهیسې؟
ـ دا دوه ورځې کېږي.
ځوان وخندل:
ـ مین یې نو تور وي که سپین؟ !
شېرګل هغه ته وکتل.
ځوان وویل:
ـ ته مین شوی یې.
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:
ـ سپینه راته وکه !
د شېرګل شونډې وخوځېدې:
ـ څه؟
ـ څوک دې خوښېږي؟
شېرګل کوم ځواب ورنه کړ.
ځوان وویل:
ـ کوچۍ ده؟
ـ نه

ځوان د هغه ولیو ته یو سوک ورکړ، په خندا یې وویل:
ــ نو کومې جایي زړه درنه وړی؟
ــ نه
ځوان په حیرانۍ وویل:
ــ نه کوچۍ ده ، نه هم کلیوا له، نو څوک ده؟
د شېرګل زړه ولړزید
ځوان وویل
ــ نه راته وایي
ــ نه
ځوان وخندل:
ــ سمه ده، مه راته وایه! خو زه هم مین یم، دا ټول په ما تېرېږي، نه خوب لرم او نه هم اشتیا ، هیڅ شي خوند نه راکوي، بس نو ! مینه همداسې وي.
شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
ــ رښتیا وایې؟ !
د ځوان شونډې وخوځېدې:
ــ ای کوچیه ! خدای خبر ته به پوه شې که څنګه؟ ! خو زه به د مینې په باره کې څو خبرې درته وکم، بیا ته په خپله فکر وکه چې مین یې که نه؟
ما په یو چا زړه بایللی، کله کله بې اختیاره ژړا راځي، اوښکې تویول راته ښه دي، د سکون او ارامۍ احساس کوم، کله چې شپه

شي، لکه هغې چې له ما سره پر یوه بالښت سر ایښی وي، د ورځې یې په یاد تېپې بولم، زړه مې راته وایي چې هرځای راسره وای، هغه څه مې ورته ویلي وای چې نورو ته یې نه شم ویلای، له خپلو کامیابیو مې خبره کړې وای او د هغې په لیدو مې په زړه کې پراته دردونه هیر کړي وای.
ځوان غلی شو ، کوچي ته یې وکتل، بېرته یې شونډې و:خوځیدې
ــ په خبرو مې وپوهېدې؟
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:
ــ ګوره ! که دې د هغې په لیدو د زړه درببدا ډیریږي، نو مین یې !
که غواړې چې خپل پټ رازونه یوائې له هغې سره شریک کړې، نو مین یې !
که یې په نه لیدو د خواشینۍ احساس درته پیدا شو ، نو مین یې !
که دې له زړه، نه وته، نو مین یې !
اوس پوه شوې؟ !
کوچی غلی و.
ځوان وخندل:
ــ نه غواړې چې هغې ته دروغ ووایې، داسي نه ده؟
کوچي په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان وویل:

ـ ساده به درته ووایم! غره ته وګوره! کاڼو ته وګوره، بوټو ته سترګې ورواړوه، که دې په هرڅه کې هغه ولیده،نو مین یې، مین ته ټوله دنیا ، یواځې خپله مینه ښکاري.
ځوان غلی شو ، ناڅاپه یې وخندل، د شېرګل ولیو ته یې یو دروند سوک ورکړ، په خندا یې وویل:
ـ پوه شوې که نه؟ !
شېرګل غلی و.
د ځوان شونډې وخوځېدې؟
ـ نو ته په کوم یوه کې راځې؟
شېرګل وویل:
ـ خدایزده !
ځوان ولاړ شو ، په زوټه یې وویل:
ـ ای کوچیه ! فکر وکه ! که زما غوندې احساس کوې، نو پوه شه چې مین یې، هو رښتیا ! له رمې سره دې پام کوه، للمو ته ورګډه نه شي، زه درنه لاړم.
ځوان حرکت وکړ، شېرګل پسې وکتل، ځوړند سر روان و ، ښه شېبه ووته، لمر د ونې سر ته راغی، د غنمو د سنو وږو پر سر یوې سرپوټکې (یو ډول مرغه دی) په هوا کې خپل وزرونه خوځول، ځای پرځای ولاړه وه، هغې نارې وهلې....

* * *

شېرګل تر زاړه توت لاندې رمه پنډه کړه، کېږدۍ ته یې وکتل، خور یې ولاړه وه، ورغی، وړانګې وویل:

ــ نور کله خو به وختي راتلې !

شېرګل غلی و.

وړانګې وویل:

ــ زه به ډوډۍ درته راوړم.

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ــ زړه ته مې نه کیږي.

وړانګې په حیرانی وویل:

ــ سهار دې هم ګوله درپورته نه کړه، اوس د ماسپښین سیوری ړنګ دی.

شېرګل یوه شېبه ودرېد ، وروسته کېږدۍ ته ورننوت.

بوډۍ پرته وه، نږور یې ماشوم ته شوله ورکوله، ماریا یې هم ترخنګ ناسته وه..

شېرګل خیرن بالښت ته ډډه ولګوله، ماریا ته یې وکتل، د زړه دربا یې ډېره شوه، د کلیوال ځوان خبره یې په زړه کې راوګرځېده ((که دې د هغې په لیدو د زړه دربا ډرریږي، نو مین یې.)) سر یې وخوځېد ، یو ژېړ میږتون د زاړه لیمځي په وړیو کې ننښتی و ، ناڅاپه پر مېږتون

غوړ دسترخوان هوار شو. شېرګل پورته وکتل، خور یې پر دسترخوان څو پاستي او یوه ډکه کاسه مستې کېښودې.

شېرګل له پاستي یوه ټوټه ور بېله کړه، مستو ته یې وروړه، کله چې یې ګوله خولې ته پورته کوله، ماریا ته یې پام شو، هغې ماشوم ته کتل، وروسته د دواړو سترګې سره وجنګېدې، شېرګل لاندې وکتل، کاسه یې ورپورته کړه، له مستو یې غوړپ وکړ، کاسه یې بېرته پر دسترخوان کېښوده.

ولاړ شو، خور یې پسې غږ کړ:

ــ ډوډۍ دې ونه خوړه !

شېرګل له کېږدۍ ووت، لاړ، د توت سیوري ته کېناست. ، دښتې ته یې وکتل، غونډۍ یې تر سترګو تېرې کړې، خوند یې ورنه کړ، هرڅه یې پر زړه ولاړ وو.

ښه شېبه ووته، چرتونو په مخه کړ، په ذهن کې یې یواځې د ماریا څیره ولاړه وه.. یو دم یې وخندل، خپل ورانه ته یې سوک ورکړ، له ځان سره یې وویل:

ــ خوار سړی، خړ یې سپی، خپله رمه دې پیایه !

بېرته یې د ماریا سرې شونډې او سپین غاښونه سترګو ته ودرېدل، تندی یې تریو شو ، سترګې یې ډکې کېدې، د کلیوال ځوان خبره ور په زړه شوه ((که د له زړه، نه وته، نو مین یې.))

یو دم یې غبرګ لاسونه غوږونو ته وروړل، شونډې یې وخوځېدې:

ــ توبه خدایه، توبه !

رمې ته یې وکتل، څلور ورځې مخکې ژوند ور په زړه شو، نه یې غم پېژانده او نه یې هم په چا پورې زړه تړلی و، ټوله دنیا یې یوازې په خپله کورنۍ کې لیده، د وریو حساب یې ټینګ نیولی و، منی به شل یو نیم شل مېږې وپلورم، پیسې یې تر خولې تېرې دي، تر څوړمونې د کور ښه چلاو پرې کېدی سي، خدای مهربانه دی، مېږې به ورې پیدا کړي، هو رښتیا ! سږ کال بارانونه ډېر دي، ژمی به ګرمسیر ته ځو، واښه به ډېر وي، مېږې او پسونه به غوښه ونیسي، د خپل زړه پیسې راته جوړولی سي.

یوې میږې رمباړه کړه، شېرګل ورته وکتل، ورو یې وویل:

ـ ته څه غم لرې؟ !

یو دم یې وخندل:

ـ لېونی شوم که څنګه؟ !

ولاړ شو، د توت یوې ټیټې څانګې ته یې لاس کړ، څو تور توت یې خولې ته واچول، خوند یې ور نه کړ، بېرته کېناست، دښتې ته یې وکتل، تر یوه ځایه خړه وه، وروسته د یوې اوږدې تراډې ولاړو اوبو غوندې ځلېدله...

هوا دپه وه، ډېر لیرې غرونه خوځېدل....

بېرته یې سر وځړېد، پر خړه پایڅه یې تور لوی مېږتون روان و، مېږتون یې د ښي لاس په ګوتو کې ونیو، سترګو ته یې ورنیږدې کړ، مېږتون پښې وهلې...یوه شېبه یې ورته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

ـ کاشکې مېږتون وای.

خندا ورغله، مېږتون یې پرخاورو پرېښود، مېږتون منډه کړه، د یوه پراته پسه د ټټر په سپینو وړیو کې ننوت.

شېرګل یوه شېبه د ونې سیورې ته کېناست، وروسته یې سترګې درنې شوې، خوب ورغی، پټکی یې په څادر کې ونغاړه، تر سر یې کېښود، دوه درې ځله یې د یوې میږې ټوخی واورېد، بیا یې بانه سره ورغلل.

* * *

لمر په لوېدو و، د کېږدۍ تر څنګ یو په دوړو لړلی سراچه موټر ودرېد، شېرګل د باندې ووت، په سپي پسې یې لوټه وویشته، دوو وسلوالو ته یې غېږ ورکړه، هغوی اوږدې ږیرې درلودې، په دوړو سپېره ښکارېدل.

درې سره کېږدۍ ته ننوتل، بوډۍ په یوه کونج کې ناسته وه، په اوکلۍ (هاون) کې یې بادیان ټکول...

وسله والو خپلې ټوپکې زړو بړستنو ته ودرولې، شاوخوا یې وکتل، بوډۍ یواځې وه، تر څنګ یې ماشوم لغتې وهلې...

شېرګل په زوته (لوړ غږ) وویل:

ـ چای!

یوه وویل:

ـ ادې! څنګه یې؟

بوډۍ سوړ اسویلی ویست:

ـ ښه یم! ژوند ده، تیرېږي.

شېرګل وخندل:

ـ انا! ته اوس هم د زلیخا ځواني غواړې!

نارینه وو وخندل...

بوډۍ اوکلی ټنګوله...

یوه میلمه شېرګل ته وکتل، په خندا یې وویل:

ـ پرنګۍ چیرته ده؟

بوډۍ وویل:

ـ پرنګۍ یې ولې بولې! سمه دمه بوسلمانه ده!

مېلمنو وخندل...

شېرګل وویل:

ـ ودې نه لېده؟

ـ چیرته؟

-د باندې، له تورسرو سره.

مېلمنو یوه بل ته وکتل، یوه یې وویل:

ـ ترنغري خو یواځې درې کوچۍ راګرځېدلې وې.

شېرګل وخندل:

ـ یوه یې پرنګۍ ده.

د مېلمنو خولې وازې شوې، یوه یې وویل:

ـ ډېره ازادي مو ورکړې!

بوډۍ په خبره کې ورولوېده:

ـ ګلالۍ ده، چاته یې بد نه رسیږي.

مېلمنو وخندل...بوډۍ اوکلۍ ټنګوله...

شېرګل وویل:

ـ په مرکز کې څه کیسې دي؟

یوه میلمه وویل:

ـ کراره بده ورځ، بېگاه طیارې راغلې، دوه درې دورې یې وخوړې، خو بمبارد یې ونه کړ.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ شکر
شېرگل وویل:
ـ پلار مې څنگه و؟
بوډۍ بله پوښتنه وکړه:
ـ څه وخت راځي؟
یوه میلمه ځواب ورکړ:
ـ غږ یې نه دی کړی.
د بوډۍ تندی تریو شو:
ـ داسي هم نه وایي چې کور ده، اور ده، څوک جوړ دي، څوک ناجوړ، شل، یونیم شل ورځې یې ووتې، یو وار رانه غی.
یوه میلمه وخندل:
ـ رابه شي، زړه مه خوره!
بوډۍ سوړ اسویلی ویست، شونډې یې وخوځېدې:
ـ اولاد دښمن دی.
داوخت وړانگه کېږدۍ ته ورننوته، د مېلمنو تر مخ یې یوه توره چایجوشه او دوه گیلاسونه کېښودل، شېرگل ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـ لمبات (بوره) خلاص شویدي.

یوه میلمه وخندل:
ـ لمبات پرېږده، پرنگۍ ته ووایه چې تیاره شي.
د اوکلی ټنگاه غلې شوه.
د وړانگې رنگ والوت، شېرگل په حیرانی وویل:
ـ ولې؟!
د مېلمه خندا زور ونیو!
ـ بیایو یې! نور به یې له شره خلاص شئ.
شېرگل په بیړه وویل:
ـ چیرته؟
ـ اوس خو یې مرکز ته بیایو!!
بوډۍ د خبرو وار ونیو:
ـ وژنئ یې!
ـ خدای خبر!
شېرگل په خبره کې ورولوېد:
ـ پلار مې غوښتې؟
ـ هو!
وړانگې خپل ورور ته وکتل، د هغه سر وځړېد، نجلۍ چیغه کړه!
ـ نه!
یودم یې منډه واخیسته، له کېږدۍ ووته!
بوډۍ وویل:
ـ زه به مې زوی ته ووایم!

مېلمنو په حیرانۍ ورته وکتل.
د بوډۍ شونډې وخوځېدې:
ـ تاسي یې نه شئ ببولای !
شېرګل وویل:
ـ انا ! تاته خو مې پلار مالوم دی، هغه...
بوډۍ په خبره کې ورولېده:
ـ هغه زما خبره مني.
یوه میلمه وویل:
ـ حاجي خدا اینور غوښتې ده.
د شېرګل غوني زیږه شول.
بوډۍ غلې وه.
شېرګل په زوته وویل:
ـ ورته ووایه چې تیاره شي !
د وړانګې د ژړا غږ پورته شو...
یوه مېلمه دوه ګیلاسه ډک کړل.
چوپه چوپتیا شوه، یوه هم څه نه ویل، کله کله به د وړانګې د ژړا غږ اورېدل کېده....ښه شپېه ووته، وروسته ماریا کېږدۍ ته ور ننوته، په کونج کې ایښې تاو شوې عسکري دریشي یې وروا خیسته، بېرته د باندې ووته.
بوډۍ پسې غږ کړ:
ـ ته به چیرې نه ځې !

د وړانګې ژړا زور ونیو...
شېرګل په زوته وویل:
ـ دریشي دې نه اغوندي، خطر لري.
یوه مېلمه د تایید په علامه سر وخوځاوه.
شېرګل خپلې انا ته وکتل، په نا امیدۍ یې وویل:
ـ مور، څه نه شو کولای.
ماریا ور غږ کړ !
ـ راځئ !
بوډۍ په بیړه له کېږدۍ ووته.
مېلمانه ولاړ شول.
لمر لویدلی و، لوېدیځ ته پرتې تار تار وریځې سرې وې، لرې غزیدلي غرونه تور ښکاریدل.
وړانګې ژړل، بوډۍ او د هغې نږور هم خوابدې وې، خو ماریا زړورې خبرې کولې، په څېره کې یې ویره نه وه پرته.
شېرګل غلی ولاړ و، سپې غپل، یوه سیرلي ټوپونه وهل...وسله وال په موټر کې ناست ول.
ماریا اغوستې کوچیانې کمیس ته اشاره وکړه، ورو یې وویل:
ـ ستا کمیس مې را سره یووړ.
وړانګې کوکه کړه !
ماریا د ماشوم مورته مخ ورواړاوه، شونډې یې وخوځېدې:
ـ بنګل ته وګوره ! ښه شوی دی، نرم خوراک ورکوه !

کوچۍ خپلو سترګو ته ټکری ونیو.
بوډۍ غلې ولاړه وه، اوږدې لرګینې تسبیح یې اړولې...
ماریا حرکت وکړ، د شېرګل د زړه دربا ډېره شوه.
وړانګه د خپل ورور مخې ته ودرېده، سترګې یې سرې وې، په خواره خوله یې وویل:
ــ لالا !
شېرګل غلی و..
ماریا د شا په سیټ کې کېناسته، د موټر د ماشین غږ پورته شو، د شېرګل پښې ولړزېدې، په سترګو یې تیاره راغله، یودم یې منډه کړه، د موټر تر مخ ودرېد.
مخکینی دواړه دروازې خلاصې شوې. سپی تر موټر راګرځېده، غپل یې...وسله وال کښته شول، دوی په حیرانۍ شېرګل ته کتل...
شېرګل ورمخته شو، شاتنۍ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:
ــ کښته شه !
ماریا په موټر کې ناسته وه.
یوه وسله وال وویل:
ــ ته دا سې نه شې کولای.
شېرګل چیغه کړه !
ــ کښته شه !
وسله وال د ټوپک ګېټ کش کړ.
شېرګل برګ برګ ورته وکتل، د ټوپک میل کښته شو.

وسله وال وویل:
ــ دا به دې په خیر نه وي.
بوډۍ په خبره کې ورولوېده:
ــ خدایکه مو رانه بوتله.
وسله وال شېرګل ته وکتل، په کاوړ یې وویل:
ــ دا حاجي خداینور غوښتې.
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ــ زه ورسره ځم.
وړانګې په غریو کې وویل:
ــ لیونۍ یې !
شېرګل چیغه کړه !
ــ هغوی به دې ووژني !
ماریا وویل:
ــ خو زه تاسو ته جنجال نه شم جوړولای.
شېرګل لاس ور وغزاوه، تر مټ یې ونیوله او له موټره یې کښته کړه !
یوه وسله وال وویل:
ــ ښه دې ونه کړل !
شېرګل مخ واړاوه، لاړ او تر توت لاندې کېناست. موټر یوه شېبه ولاړ و، وروسته یې حرکت وکړ، ښځې کېږدۍ ته ننوتې، د ماشوم د ژړا نرۍ غږ اورېدل کېده.

* * *

ورانګې دسترخوان هوار کړ، له مستو ډکه کاسه یې کېښوده، ورو یې وویل:

ـ راځئ !

یوه هم حرکت ونه کړ، بوډۍ پرته وه، شېرګل بلې لمپې ته وچې سترګې نیولې وې، وربندار یې ماشوم مړاوه، ماریا هم یوه کونج ته ناسته وه.

ورانګې څه ونه ویل، د ماریا ترځنګ غلې کېناسته، بوډۍ ته یې وکتل، د کېږدۍ پر تاټ یې د جړو ویښتو او تیرې پزې اوږد سیوری ښکارېده.

ټول غلي ول، یوه هم څه نه ویل، کله کله به ماشوم د وریجو په ګولې پسې چیغه کړه !

ماریا ورو ولاړه شوه، له کېږدۍ ووته، د باندې سوړ باد چلېده، سپوږمۍ نوې راختلې وه، نرۍ ښکارېده، خو بیا یې هم پر دښته خړه رڼا پرته وه.

ماریا پر یوه هواره تیږه کېناسته، سپی ورغی، لکۍ یې وخوځوله، پښو ته یې پریووت.

ښه شېبه ووته، سپي سر پورته کړ، وغرېد، منډه یې کړه، ماریا پسې وکتل، څو ګامه لیرې یې یو سیوری ولید، حرکت یې درلود،

د سپي غپا یودم غلې شوه، ماریا په ځیر ځیر ورته وکتل، سپی او سړی دواړه ور روان ول.

ماریا په بیړه کېږدۍ ته ننوته، یوه هم ورته ونه کتل، ټول غلي ول، پر دسترخوان له مستو ډکه کاسه ایښې وه.

ماریا وویل:

ـ د باندې یو سړی دی.

شېرګل په بیړه کېناست، ټوپک ته یې لاس ور وغزاوه، بوډۍ خپلې پښې ورټولې کړې.

ټوخی واورېدل شو...

ورانګې وویل:

ـ ابا !

کېږدۍ ته یو په ونه دنګ سړی ور ننوت.

شېرګل ولاړ شو، ورانګه او د هغې وربندار ه هم ودرېدې، بوډۍ کېناسته، ماریا په حیرانۍ ورته کتل...

دې دا لمر سوځولې څیره او له سپینې لونګۍ په نکریزو رنګ شوې راوتلې سرې څڼې په غره کې لیدلې وې.

سړي ماریا ته وکتل، پرته له دې چې مخ ورنه واړوي په ملنډو یې وویل:

ـ دا خو مو سمه دمه په کور راګډه کړې ده !

د ورانګې پښو پړک واخیست...

بړبوکۍ نصیر احمد احمدي

سړي خپل زوی ته سترګې ورواړولې، یوه شېبه غلی و ، وروسته یې یو دم چیغه کړه !

ـ څنګه دې دومره زړه وکړ ؟

د شېرګل سر وځړېد.

بوډۍ په مړاوي غږ وویل:

ـ هلک ته خشکه مه کوه !

سړي چیغه کړه !

ـ ده حاجي خدااینور ته ځواب ورکړی دی !

ماریا په بیړه ورته وکتل.

وړانګې ژر له غولي ورونې ورپورته کړ، سپخیدلی زوړ بالښت یې کېښود ، خپل پلار ته یې وکتل، هغه ولاړ و.

بوډۍ په سړه سینه وویل:

ـ کېنه ! سا سمه که ! هر څه به خدای سم کړي.

سړي بالښت ته ډډه ووهله. تندی یې ګونځي و ، له سپین پټکي یې په دوړو سپیرې سرې څنې راوتلې وې، څېره یې د لاټین ژیړې رڼا ته نیولې ښکارېدله...

وړانګه ورمخته شوه، له تورو چایو ډک ګیلاس یې سړي ته نږدې کېښود.

چوپه چوپتیا وه، یوه هم څه نه ویل، ټول خواشیني وو، شېبه وروسته سړي سر پورته کړ، شېرګل ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

ـ د تورې غونډۍ تر شا یوه زړه کلا ده، څوک نه پکې اوسي، خو دیوالونه یې روغ دي، حاجي خدااینور او نور ملګري به یې سبا سهار اته بجې هلته درته ماتله وي، نه وخته او نه هم ناوخته، پوره اته بجې، پرنګۍ وروله او ور ویې سپاره !

وړانګې وویل:

ـ نه !

سړي رډ رډ ورته وکتل، وړانګه په بیړه له کېږدۍ ووته.

بوډۍ ماریا ته اشاره وکړه !:

ـ دا به هیچیري هم نه ځي !

ماریل په بیړه وویل:

ـ نه ! زه ځم !

شېرګل چیغه کړه !

ـ چپ !

سړي په حیرانی ورته وکتل، د شېرګل سر ځوړند شو.

سړي په خشکه وویل:

ـ نه پوهیږم ! دې پرنګۍ په دومره لنډ وخت کې څه کوډې درباندې کړې دي !

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ هغوی به یې ووژني !

سړي په خشکه وویل:

ـ بلا مو ورپسې، مرداره دې کړي ! ولې مو دومره زړه پسې تړلی؟ هه؟ !

د باندي د وړانګې د ژړا غږ پورته شو !

ماریا په منډه له کېږدۍ ووته.

سړي شېرګل ته مخ ور واړاوه، په خشکه یې وویل:

ـ بله نه کیږي ! وخته به حرکت کوی، پوره اته بجې باید زړې کلا ته ور ورسیږی ! نه وخته نه هم ناوخته ! پوه شوې !

شېرګل غلی و.

چوپه چوپتیا شوه، کله کله به د وړانګې د سونګېدا غږ پورته شو، ماریا به ډاډېینه ورکوله، ډېر پورته د یوې بنګنې طیارې نری غږ اوربدل کیده...

❋ ❋ ❋

ماریا مخ واړاوه، د سهار په خړه کې یې شا ته وکتل، د غونډۍ په لمنه کې یوه توره کېږدۍ ولاړه وه، درې تورسرو پسې کتل، بیرته یې ورمیږ کوږ کړ، مخ په ځوړند روانه شوه، یو ځل یې بیا شا ته وکتل، له هسکو تیږو راوتلې شنې سپاندې، ګونګلان (یو ډول غرنی بوټی دی) او تېره اغزي یې تر سترګو شول، کېږدۍ تر غونډۍ پټه شوې وه، هیڅ هم نه ښکاریدل.

ماریا یوه سړه سا واخیسته، شېرګل ته یې وکتل، څو ګامه لیرې ځوړند سر روان و...خړ پړ ښکارېده، ټوپک یې تړلی و، ګړندي ګامونه یې اخیستل...

ماریا پښو ته زور ورکړ، څو ګامه یې واخیستل، یودم یې چیغه کړه !

ـ وای !

شېرګل په بیړه ور وکتل، د نجلۍ پښو ته نږدې یوې سوی منډه واخیسته، شېرګل ټوپک پسې ونیو، سوی تر یوې لویې ډبرې ټوپ کړ، په سپاندو او بوټو کې یې منډه کړه، تر غونډۍ واووښت.

ماریا یودم وخندل:

شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل...

ماریا غلې شوه.

شېرګل ټوپک غاړې ته واچاوه، ورو یې وویل:

ـ اجبه نجلۍ مې ولیده ! مرګ ته روانه یې، بیا هم خاندې !
ماریا څه ونه ویل، شېرګل خپل تګ ته دوام ورکړ. نجلۍ په هغه پسې ګړندۍ روانه وه...
نری باد چلیده، پاس یوه غوټه توره وریځ ولاړه وه، نور اسمان شین و.
ښه شېبه ووته، دوئ یوه غونډۍ ترشا پرېښوده، د دوهمې په نیمایي کې د بوټوانو (هغوی چې په غره کې بوټي وهي) له خوا په جوړه شوې نرۍ لاره کې مخ پورته روان ول.. پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، شېرګل په یوه اواره ډبره کېناست، ماریا ور ورسیده، شېرګل وویل:
ـ سا به سمه کو !
نجلۍ دوه، درې ګامه واخیستل، سړي ته مخامخ په یوه بله ډبره کېناسته. شاوخوا یې وکتل، هسکې او ټیټې غونډۍ وې، ژوندۍ ساری نه ښکارېده.
ماریا وویل:
ـ څو بجې دي؟
شېرګل ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ پاو کم شپږ!
د ماریا پرمخ د اوبو څاڅکی ولګید، پورته یې وکتل، پرسر یې توره پنډه وریځ ولاړه وه. دوهم څاڅکی یې سترګې ته برابر شو، ځمکې ته یې وکتل، د مار سپین پوستکې پروت و.

د شېرګل غږ یې واورېد:
ـ ډېر وخت نه لرو.
له دې سره ولاړ شو.
ماریا وویل:
ـ څو مره لاره پاتې ده؟
د شېرګل شونډې وخوځیدې:
ـ ایله اتو بجو ته ورسیږو.
ماریا په سړي پسې روانه شوه. پاو نور ووت، دوئ د یوې ټیټې غونډۍ په لمنه کې ګامونه اخیستل.. د باران څاڅکي ډېر شوي وو، په نری باد کې د لندې خاورې بوی تاوېده او ډېر لرې یوې زرکې نارې وهلې. کړکه کړکه کړکه....
دوئ ښه شېبه مزل وکړ، تر یوې بلې غونډۍ واوښتل، ماریا وویل:
ـ څو بجې دي؟
شېرګل په مړاوي غږ ځواب ورکړ !
ـ شپږ نیمې !
د ماریا شونډې وخوځېدې:
ـ دمه نه کوو ؟
کوم ځواب یې وانه ورېد ، سړی هماغسې پورته خوت...
دوه درې دقیقې یې نور هم مزل وکړ، شېرګل یو ناڅاپه ودرېد ، پرته له دې چې ماریا ته وګوري، ورو یې وویل:
ـ څه نه اورې !

ماریا غوږ ونیو، د یوې بنګنې (بې پیلوټه) الوتکې نرۍ غږ اورېدل کېده، ورو یې وویل:

ـ نه!

د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ طیاره نه ده؟

ماریا وویل:

ـ نه پوهېږم!

سړی روان شو، ماریا هم ګام واخیست، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل.

شېرګل وویل:

ـ دمه کولی شې، خو لنډ وخت.

ماریا په یوه لویه ډبره کېناسته، ورو یې وویل:

ـ څومره لاره پاتې ده؟

سړي ورته وکتل، د نجلۍ له خړ ټکري راوتلي تور پیکی لوند و، پر سپین تندي یې څو تاره لانده ویښته سرېښ ول او پر زنه پورې یې د باران یو روڼ څاڅکی ځړېده.

شېرګل ځمکې ته وکتل، ویې ویل:

ـ دومره وخت نه لرو، باید اتو بجو ته ځانونه ورسوو، یا الله!

له دې سره ولاړ شو، پښنه یې وښوېده، پر کیڼ اړخ پرېووت، خو بېرته ژر ودرېد.

ماریا په بیړه وویل:

ـ ژوبل خو نه شوې؟

شېرګل تشې ته لاس ونیو، خو څه یې ونه ویل.

لاندې تر بلې غونډۍ څه کم یو پاو لاره هواره وه، بوټي کم ول، ځای ځای به یوې مرې منډه واخیسته، د غار تر څنګ به پر دوو پښو ودرېده، شاوخوا به یې وکتل، غار ته به ننوته.

دوئ په هوارۍ کې پټه خوله روان ول، یوځای د ماریا د ګڼ کوچیاني کمیس لمن په یوه تېره اغزي کې بنده شوه، لاس یې ور وغځاوه، په ګوته کې یې نری درد احساس کړ، روانه شوه، ګوتې ته یې وکتل، ډومبک وینه ترې راوتلې وه.

لمر راختلی و، د وریځو یوه څنډه ژېړه ښکارېده، ختیځ لور ته شنه زرغونه ولاړه وه، ښه شېبه ووته، د ماریا ګامونه ورو شوي وو، خو شېرګل ګړندی تګ کاوه، لوړې ژورې یې نه لېدې، نېغ روان و، د دواړو تر منځ دوه، درې شله متره واټن پروت و.

کوچې شا ته وکتل، سر یې وخوځاوه، یوه هواره ډبره یې د ناستې له پاره خوښه کړه، کېناست، نجلۍ ور ورسېده، سړی ولاړ شو.

ماریا وویل:

ـ ستړې یم!

شېرګل بېرته کېناست، ماریا ته یې وکتل، ټکری یې په غاړه کې پروت و، نري باد یې تور ویښته یوې، بلې خوا ته اړول.

شېرګل ګړۍ ته وکتل، ماریا په بیړه وویل:

ـ څو بجې دي؟

شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې سړه سا واخیسته:
ـ درې پاوه وخت لرو!
ماریا په خواره خوله وویل:
ـ دمه کولی شم؟
کوچې د هو په نښه سر وخوځاوه.
ماریا وویل:
ـ مننه!
د شېرګل سر وځړېد. ماریا مخامخ وکتل، باران درېدلی و، د لمر وړانګې پر لندو غونډیو لګېدلې...هرڅه پرېوللي ښکارېدل، پر سپاندو او اغزیو پورې رڼو څاڅکو ټال خوړ...
شېرګل په مړاوي غږ وویل:
ـ یاالله!
ماریا ولاړه شوه. دواړو حرکت وکړ، شېبه وروسته د غونډۍ سر ته وختل، د غونډۍ سر تر ډېره هوار و، تګ دومره زور نه غوښت، دوئ په اسانی سره ګامونه اخیستل...په لنډ وخت کې یې ډېره لاره ووهله، خو وروسته یې یوه هسکه مخې ته ودرېدله، دا غونډۍ تر تېرو غونډیو لوړه وه، تېرې ډبرې یې درلودې، تکې تورې، رنګ یې د سکرو غوندې و.
ماریا په بېړه وپوښتل:
ـ څومره لاره لا پاتې ده، ډېر وخت...
شېرګل په خبره کې ورولوېد:

ـ دا وروستۍ غونډۍ ده، شا ته هواري لري، کلاهمالته ده، د غونډۍ له سره یې لیدی شې.
د ماریا سر وځړېد، مخ پورته روانه شوه، یوه شېبه یې مزل وکړ، خو کله چې یې شاته وکتل، داځل شېرګل پاتې و.
نجلۍ ماتله شوه، کوچی ور ورسېد، د ماریا تر څنګ تېر شو، خو ګامونه یې بېسبکه ول، د پخوا غوندې یې پیاوړی تګ نه کاوه.
ماریا په سړې پسې روانه شوه، دواړه غلي ول، یوازې د وړو ډبرو د ښوردو او لاندر رغړېدو غږ اورېدل کېده...
د غونډۍ نیمایي ته رسیدلي وو چې شېرګل یو دم ودرېد، نجلۍ ورته وکتل، حیرانه شوه، د سړي سترګې له اوښکو ډکې وې.
ماریا په بېړه وویل:
ـ څه خبره ده؟!
د شېرګل سر وځړېد، کېناست.
ماریا وخندل:
ـ کوچیان په تګ کې غښتلي وي، خو...
شېرګل په خبره کې ور ولوېد:
ـ ستړی نه یم
ـ نو بیا څه خبره ده؟
شېرګل غلی و.
ښه شېبه ووته، یوه هم څه نه ویل، خو وروسته د شېرګل شونډې وخوځېدې:

ـ ته تلې شې !
ماریا په حیرانۍ وویل:
ـ چېرته؟
ـ نه پوهېږم ! هرچېرته چې دې زړه وي، خو له دې ځایه لاړه شه !
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، سړي ته یې وکتل، له سترګو یې اوښکې روانې وې.
ماریا په حیرانۍ وویل:
ـ ته ژاړې؟
شېرګل مخ ورنه واړاوه.
ماریا وویل:
ـ څه خبره ده؟
شېرګل یوه شېبه غلی و، وروسته یې پر پېزه لستوڼی تېر کړ، په مړاوي غږ یې وویل:
ـ تا به ووژني.
نجلۍ د هغه تر څنګ کېناسته، شونډې یې وخوځېدې:
ـ ته ولې خواشینی یې؟
ـ د کوچي بدن پړک واخیست.
نجلۍ وویل:
ـ ته ښه سړی یې، زما له پاره دې خپله کورنۍ خطر ته ورکړه، زه ...
شېرګل چیغه کړه !
ـ په خبره پوه شه ! دوئ به دې مړه کړي !

ماریا غلې وه، وروسته یې وویل:
ـ خدای ته به یې پرېږدو، راځه !
له دې سره ولاړه شوه، دوه درې ګامه یې واخیستل، شېرګل چیغه کړه !
ـ ته لیونۍ یې !
ماریا ورته وکتل، سړی ځای پرځای ناست و، ورغله، د کوچي تر څنګ ودرېده، ورو یې وویل:
ـ زه تا او ستا کورنۍ ته غم نه شم پرېښودلای.
شېرګل یو سوړ اسویلی ویست، شونډې یې وخوځېدې:
ـ ځم، وطن پرېږدم، خو ته له دې ځایه لاړه شه !
ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په حیرانۍ وویل:
ـ ولې؟ ته زما له پاره ولې دومره لویه قرباني ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر ځوړند و.
ماریا وویل:
ـ ته خو پوهېږې ! زه هیڅ نه لرم، تا ته پیسې نه شم درکولای !
شېرګل رډ رډ ورته وکتل، یودم یې چیغه کړه !
ـ پیسې په بلا وهم !
ـ نو بیا ولې ځان خطر ته ورکوې؟ هه !
د شېرګل سر وځړېد.
ماریا وویل:
ـ راته ووایه !

شېرګل غلی و.
ماریا خپله خبره تکرار کړه:
ــ راته ووایه !
شېرګل چیغه کړه !
ــ ته مې خوښېږې !
د نجلۍ رنګ والوت.
شېرګل منډه کړه، په یوه سا څو متره پورته وخوت، ځنګنونه یې پر وړو تیږو ولګېدل، سر یې ځوړند شو.
ماریا تر ډېره لاندې ولاړه وه، زړه یې سستې کوله، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، ښه شېبه ووته، وروسته یې ټوپک ور پورته کړ، روانه شوه، د سړي تر څنګ ودرېده، هغه ژړل...
ماریا کېناسته، شېرګل ته یې وکتل، سر یې ځوړند و ، د ماشوم غوندې یې سلګۍ وهلې...
شېرګل په غریو کې وویل:
ــ زه څه خبر وم، ماته خو یوه کلیوال ځوان را پام کړل، ویل یې چې ته مین یې، هغه رښتیا ویل، ټولې خبرې یې سمې وختې، زه خپه یم، ډېر خپه، له تا پرته به څه کوم؟! هه ! ته ووایه ! زه...
ویې ژړل او خبرې یې پرې شوې.
د نجلۍ سترګې ډکې ډکې کیدې...
ښه شېبه ووته، شېرګل سونګېده، نجلۍ غلې وه...وروسته ماریا د کوچي پر اوږه لاس کېښود ، ورو یې وویل:

ــ راځه ! ناوخته شو !
شېرګل په پښو ودرېد ، سر یې ځړېدلی و ، مخ پورته روان شو.
ماریا ټوپک اوږې ته کړ، په سړي پسې روانه شوه، شېبه وروسته د غونډۍ سرته وختل، شېرګل ځوړند سر ناست و.
نجلۍ مخامخ وکتل، تر ډېره هواره دښته وه، وروسته شنې کروندې ښکارېدلې، ورپسې خړ کورونه پراته ول.
ماریا غړې اوږده کړه، غټو ډبرو د غونډۍ لمنه پټه کړې وه، زړه کلا نه ښکارېده.
نجلۍ د کوچي تر څنګ کېناسته، هغه ورو ورو سلګۍ وهلې...نجلۍ په مړاوي غږ وویل:
ــ زه ستا په درد پوهېږم، ستا مېړانه دې هم نه شم هېرولی، خو...
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په غریو کې وویل:
ــ ما نه غوښتل، خو بس نو ! زړه دی، پام مې نه و ، نه پوهیږم ولې !
خو ته مې ښه ایسې !
ماریا په خبره کې ورولوېده:
ــ خو...
غلې شوه.
شېرګل پر خپله پزه لستونی تېر کړ، ورو یې وویل:
ــ اوس هم وخت لرې، له دې ځایه لاړه شه ! زه به لاره در وښیم، لنډه لار، بس ! یو ، یونیم ساعت مزل غواړي، هلته عسکري پوسته ده.

نجلۍ د سرې تر لاس ترلې ګړۍ ته وکتل، لس کمې اته وې، ورو یې
وویل:
ـ اوس ناوخته دی، هر څه پای ته ورسېدل.
شېرګل سر پورته کړ، سترګې یې سرې وې، بیرته یې لاندې وکتل،
ورو یې وویل:
ـ هیڅ هم پای ته نه دي رسیدلي، هغوی لاندې په کلا کې دي، خدای
خبر ! یا به اوس را رسیږي، راځه ! بېرته له غونډۍ کښته شو، څوک
مو ویني ! هه !
ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:
ـ نه !
شېرګل په حیرانۍ ورته وکتل، نجلۍ ټوپک غاړې ته اچولی و،
دښتې ته یې وچې سترګې نیولې وې.
شېرګل په بیړه وویل:
ـ که په تا څه وشول، نو زه
ماریا د خبرو وار ورنه ونیو:
ـ په ما هیڅ هم نه کیږي !
دا یې وویل، روانه شوه.
شېرګل منډه کړه، نجلۍ ته مخامخ ودرېد، د هغې اوږو ته یې ټکان
ورکړ، په لوړ غږ یې وویل:
ـ ته لیونۍ یې !
د ماریا په تنډه کې ګونځې پیدا شوې.

کوچي په حیرانۍ ورته کتل...
نجلۍ د سرې لاس ونیو، ګړۍ ته یې وکتل، پنځه کمې اته وې، لاس
یې پرېښود، روانه شوه...
شېرګل پسې کتل...
ماریا ګړندي ګامونه واخیستل، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، سا
یې لنډه لنډه کېده... شېبه وروسته لاندې یو خړ دېوال ښکاره شو، ور
مخته شوه، د غونډۍ له سره یې یوه زړه کلاه سترګو ته ودرېده.
هسک سره بخون دیوالونه تر یوه یوه نیم جریب ځمکې راتاو ول، په
منځ کې یې زړې کوټې ښکارېدلې، دوو یې بامونه لرل، نوري یې
رنګې وې.
ماریا ځای پر ځای کېناسته، شېرګل ور ورسېد، د خواست په ژبه
یې وویل:
ـ داسې مه کوه !
ناڅاپه د دیګ بخار د شپیلۍ غوندي نري شنهاری واورېدل شو،
دواړو په بیړه پورته وکتل، په یوه توره ګړندۍ اوږدې او سپنې پسې
سپین لوګی روان و، لوګی ټیټ شو، ځمکه ولړزېده، تر کلا سرې
لمبې راتاوې شوې...سر یې تورو لوخړو ونیو...
د کوچي رنګ والوت، پر ځمکه اوږد وغځېد.
دروند غږ یې په غوږو ننوت، یوه جیټ الوتکه پر کلا ور ټیټه شوه،
درب شو، لوېې وړې ډبرې ورغړېدې، توره لوخړه پورته شوه...کلا
نه ښکارېده

له لوګي يو څوک راووت، سرې لمبې ترې تاوې وې، چيغې يې وهلې...څو ګامه يې واخيستل، ولوېد ، سره لمبه ترې راوګرځېده...
درونـد غږ يې واورېد ، شمال شو ، په بيړه يې شا ته وکتل، يو اځې څو ګامه ليرې اوږده څرخونه تاوېدل، تر غونډۍ سلامت چورلکه(هليکوپتره) راپورته شوه، سر ته يې ودرېده، په پرانيستې دروازه کې يې يو عسکر ناست و ، مشينګنه يې کوچي ته نيولې وه...
دوهمه چورلکه راپورته شوه، دا ټول د سترګو په رپ کې پېښ شول.
شېرګل ماريا ته وکتل، نجلۍ ډاډه ناسته وه، له ځايه نه وه خوځېدلې، خوشاله ښکارېدله.
د کوچي زړه اوروا خيست، پر سترګو يې تياره راغله، ولاړ شو ، نجلۍ يې د وليو په مينځ کې په لغته ووهله، پړمخې پرېوته، ټوپک يې له ورنو وښوېد.
شېرګل ټوپک ته لاس وروغځاوه، ټک شو ، کوچي شا پرتخته ولوېد ، د ماريا له خولې ځګونه باد شول، چيغه يې کړه، په انګريزي يې څه وويل، پر کوچي وررپرېوته.
سرې تر څنو ونيوله، په ښۍ اوږه کې يې نرۍ درد تير شو ، لاس يې له حرکته ولوېد ، کيڼ لاس يې پر ځمکه وتپاوه، تيږه په ګوتو ورغله، ماريا يې لاس ټينګ ونيو ، چيغه يې کړه !
_هغوئ به دي ووژني !

عسکر ور ورسېدل، د شېرګل لاسونه يې شا ته ور واړول، عسکرو چيغې وهلې، څه يې ويل، خو کوچي يې په ژبه نه پوهېده.
شېبه وروسته يې د سرې لاسونه ور وتړل، يوه چورلکه څو ګامه ليرې ناسته وه، څرخونه يې تاوېدل، بلې د کلا پر سر دورې وهلې...وروسته له ناستې چورلکې څو تنو ټوپ کړل، ټول له رنګه سره ول، ژېړ وينښته يې درلودل، جګ او هډور ښکارېدل.
يو دنګ سړی تر مخ و ، د هغه په ټټر پورې سپينو او ژيړو روپيو ټال خوړ ، نجلۍ ته يې کلکه غېږ ورکړه، د هغې لاس يې ټينګ ونيو ، خوله يې له خندا ، نه سره ټولېده، په انګريزي يې څه وويل، بيا له څو نورو عسکرو سره لاندې د کلا په لور کښته شو.
د غونډۍ پر سر درې عسکر پاتې شول، يو يې چورلکې ته نږدې ولاړ و ، دوو نورو د مشينګنو خولې کوچي ته ور اړولې وې...
د شېرګل له خولې ځګونه باديدل، پوچ پاش يې ويل، ښۍ اوږه يې په وينو سره وه.
ماريا يوه عسکر ته څه وويل، هغه منډه کړه، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې يو تور بکس ښکارېده.
عسکر ټيپي ته مخامخ کېناست، بکس يې خلاص کړ، له رنګارنګ دواوو ، پلسترونو او سپينې پختې (پنبې) ډک و. وروسته يې پر يوه ټوټه سلامت بوتل تش کړ، ټوټه يې د کوچي اوږې ته ورنږدې کړه، کوچي شا ته شو ، ماريا وويل:
_ پرېږده چې زخم دي پانسمان کړي، مرمۍ وتلې ده، جوړېږې !

شېرګل تو کړل، د نجلۍ له سپینې زنې لاړې وڅڅیدې.
کوچي چیغه کړه !
_ تا ماته دوکه راکړه !
ماریا خپل لستوڼی پر زنه تېر کړ، کلا ته یې وکتل، تور لوګی ترې پورته کېده، ورو یې وویل:
_ ما یواځې خپله دنده تر سره کړه، حاجي خداینور د امریکې ګټو ته سترګواښ و، ده زموږ پر ضد جنګیالي روزل، د جنګ پلانونه یې جوړول، تېرکال یې څلور امریکایان ووژل، نن زموږ وار و، غچ مو واخیست.
نجلۍ غلې شوه.
شېرګل په حیرانۍ ورته کتل...
ماریا عسکر ته اشاره وکړه، عسکر د شېرګل د ټپ په پاکولو بوخت شو، کوچي کوم غبرګون ونه ښود، ماریا وویل:
زه پوځي نه یم، تر اوسه مې ماشې ته ګوته نه ده وروړې، زه د امریکې استخباراتو ته کار کوم، تېر کال افغانستان ته راغلم، پوره لس میاشتې مې بېلابېل تمرینونه ولیدل، نیمه هېره شوې ژبه مې له سره زده کړه، له خلکو سره وغږېدم، په دود، دستور مې ځان پوه کړ، مختلف کتابونه مې ولوستل.
نجلۍ وټوخل، ببرته یې شونډې وخوځېدې:
یوه ورځ مې چادري پر سر کړه، له نظامي اډې ووتم، یواځې وم، سړک ته وختم، یوه کرایي موټر ته مې لاس ورکړ، د نږدې ولسوالۍ

کلینیک ته ورغلم، کلیوالې ښځې وې، خبرې مې ورسره وکړې، سمه دمه پښتنه وم، کلیواله پښتنه، یوې هم کوم شک وانه خیست، یواځې یوې پیغلې زما د رانه پوستکي او پستو ویښتو راز راڅخه وپوښت، نور هیڅ خبره نه وه.
ماریا غلې شوه، کوچي په حیرانۍ ورته کتل... نجلۍ وویل:
ماته یواځې یو ماموریت راکړل شو، د حاجي خداینور پیدا کول، د هغه په موندلو پسې امریکې ډېرې هڅې کړې وې، انعامونه یې ټاکلي ول، جاسوسان یې پسې اچولي وو، خو کومه ګټه یې نه کوله، حاجي خداینور مرموز سړی و، درک یې نه لګېده.
دوځ دا ماموریت ماته راوسپاره، پوهېدم چې له خطره ډک دی، مرګ ورسره تړلی دی، خو بله چاره مې نه لیده، امر و، باید پر ځای شوی وای.
ماریا یوه شېبه غلې شوه، ببرته په خبرو راغله:
بخت یاري راسره وکړه، لس ورځې مخکې زموږ استخباراتي سرچینو ته خبر راغی چې حاجي خداینور په همدې سیمه کې لیدل شوی دی، دا زموږ له پاره ښه چانس و، ببړنۍ غونډه دایره شوه، پر پلان مو کار پیل کړ، نقشه مو مخې ته واچوله، د حاجي خداینور د پیدا کېدو احتمالي ځایونه مو په نښه کړل، هره خوا مو وسنجوله، کار د کاغذ له مخې سم جوړ شو، له پلان سره سم، زه باید د مخالفو وسلوالو مینځ ته ورغلې وای، خو داکار تر ټولو ستونزمن و، پوره

دوه ساعته مو خبرې وکړې، بله چاره نه وه، ما باید اسارت ته ځان ورکړی وای.
درې ورځې وروسته یې د جوړ شوي پلان له مخې په یوه پوځي موټر کې کېنولم، دریو موټرو حرکت وکړ، په هغه لار لاړو چې له خطره ډکه وه، زموږ پلان سم وخوت، د درې په مینځ کې ډزې رابانديې وشوې، موټر ودرېدل، له عسکرو سره کښېته شوم، تر یوې لوړې پرښې مې ځان پټ کړ، مرمۍ مې پر سر تېرېدې، مرګ مې په سترګو لید ، خو پلان له نقشې سره سم پرمخ لاړ، عسکر د چورلکو په مرسته وتښتېدل او زه اسیره شوم.
لومړی مې وهل وخوړل، بیا یې غره ته بوتلم او وروسته یې تاسو ته دروسپارلم.
ماریا غلې شوه، د خپل کوچیاني کمیس ګریوان ته یې لاس کړ، بېرته یې راویست، په ګوتو کې یې د قلم د سر غوندې نرۍ او سپنه ښکارېده، څوکې یې غمی درلود ، کله کله به خپه سره رڼا ترې راووته...
نجلۍ ورو وویل:
ما په کیږدۍ کې څو ورځې تېرې کړې، خو له مرکز سره مې تماس درلود ، د دې دستګاه په برکت یې زما ټولې خبرې اورېدلې، له هرڅه خبرېدل، زرې ژرندې ته نږدې ماینونه هغوئ ویستل، زه هم ډاډه وم، د خطر په وخت کې رارسیدل، بخت یاري راسره وکړه، هرڅه سم پرمخ لاړل، کیږدۍ له مصنوعي سپوږمۍ څخه کنټرولېده، کله کله به بې پیلوټه الوتکې هم دورې وهلې، هرڅه تر کنټرول لاندې ول.
نجلۍ غلې شوه، کوچي هیڅ نه ویل، سترګې یې سرې وې، په ټنډه کې یې ګونځې لیدل کېدې، څېره یې نېولې وه.
ماریا ولاړه شوه، له کلا څخه هماغسې لوګي پورته کیدل، سرتیري په کنډوالو کې ګرځېدل...
نجلۍ کوچي ته وکتل، پر اوږه یې سپینه ټوټه تړل شوې وه.
ماریا ورو وویل:
ته له زړه صاف سړی یې، خو خور دې ډېره خوږه ده، هغه...
کوچي چیغه کړه !
خو تا غلط کړو !
ماریا یوه ترخه موسکا وکړه، شونډې یې وخوځیدې:
ته څه فکر کوې؟ ! که طیارې نه وای راغلې، دوی به ژوندي پرېښې وای، ته په خپله پوهېږې، په جګړه کې هر لوری خپلو ګټو ته ګوري، که یې ونه وژني، نو وژني دي، ما یواځې خپل ماموریت تر سره کړ، په خپل قول ودرېدم، تاسو ته مې هیڅ تاوان در ونه رساوه، د اوږې ټپ دې هم له خپله لاسه، که تا ټوپک ته لاس نه وای ور غځولی، هغوئ نه ویشتې، ما ورته ویلي وو چې تا ته کوم تاوان در ونه رسوي.
تېز شمال شو ، نجلۍ پورته وکتل، پر سر یې چورلکه ولاړه وه، شېبه وروسته د هغې بلې چورلکې تر څنګ کېناسته، څرخونه یې

تاوېدل... سپاندې او غرنۍ بوټي يوې خواته رنګ پراته ول...له چورلکې څخه څو سرتېرو ټوپ کړل، دوئ خوشاله ښکارېدل، خبرې يې کولې، خندل يې...ماريا ټولو ته لاس وراوږد کړ، يوه له ونې دنګ شين ستر ګې ځوان د نجلۍ ګڼ کوچياني کميس ته اشاره وکړه، څه يې وويل، ټولو وخندل.

يوه بل له ځمکې شل ډزی ټوپک ورپورته کړ، د چورلکې خواته ګړندی روان شو، شېرګل پسې کتل، په سترګو کې يې کرکه پرته وه...

شېبه وروسته نور سرتيري هم پورته ور وختل، د يوه په لاس کې توره پلاستيکي کڅوړه وه، ډکه ښکارېدله، دوو نورو سوځېدلې مشينګنې خپلو ملګرو ته ورښودلې....

يو سرتيری ور دمخه شو، کوچی يې د مشينګنې پر ميل وواهه، دالوتکې خواته يې اشاره وکړه، ماريا په بيړه ور نږدې شوه، سرتيري ته يې څه وويل، هغه يوې خواته غلی ودرېد.

پنځه دقيقې نورې هم تېرې شوې، وروسته ټول د چورلکو خواته روان شول، ماريا او دوه نور سرتيري کوچي ته نږدې ولاړ وو.

ماريا ورو وويل:

پاته شوه د مينې خبره، ته ښه سړی يې، خو...

شېرګل لاړې تو کړې، چيغه يې کړه !

دروغ وو، ټول دروغ وو، ته مې د سپي غوندي بده ايسې !

ماريا وخندل، ورو يې وويل:

هر رنګه چې دې زړه وي، خو ما کوږده کړې، واده ته مې دوې مياشتې پاتې دي.

د شېرګل سترګې له اوښکو ډکې وې...

ماريا يوه سرتيري ته اشاره وکړه، هغه ټيټ شو، د کوچي لاسونه يې خلاص کړل. شېرګل په بيړه يوې ډبرې ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، پرله پسې ډزې شوې، د کوچي پښو ته يوه ليکه مړه دوړه پورته شوه، بل سرتيري د کنداغ وار پرې وکړ، کوچی پر کينڼ اړخ پرېوت.

ماريا ورته وکتل، د کوچي خوله وينې وه.

نجلۍ د چورلکو خواته روانه شوه، دوو نورو سرتېرو هم حرکت وکړ، مشينګنې يې د کوچي خواته نيولې وې...

نجلۍ دروازې ته نږدې پر څوکۍ کېناسته، سترګې يې له اوښکو ډکې وې، کوچي ته يې کتل...

چورلکې ټکان وخوړ، له ځمکې پورته شوه، کوچی پر پښو ودرېد، په چورلکې پسې يې منډه کړه، چيغې يې وهلې، تيږې يې ويشتلې، څه يې ويل، خو غږ يې نه اوريدل کيده، سرتېرو خندل...

چورلکه پورته وختله، ډېره پورته، شېرګل د يوه ټکي غوندې ښکارېده، خو نجلۍ له هغه څخه سترګې نه اړولې، کوچی ولاړ و، شاوخوا خړې غونډۍ ترې راګرځېدلې وې، له کلا تور لوګي پورته کيدل....

چورلکې څنګ بدل کړ، ليرې يوې بوړبوکۍ دورې خوړلې، نېغه د شنو فصلونو خواته ور روانه وه.

پای

۱۳۸۸لمریز کال ، د سرطان شپږمه

برېښوکی نصیر احمد احمدي